DACIA Magazin

NR. 1 - IANUARIE 2003

Director Fondator: Dr. Napoleon Săvescu

Publicație lunară editată de DACIA REVIVAL INTERNATIONAL SOCIETY

Pentru lichidarea unui popor se începe prin a-i altera, a-i şterge memoria: îi distrugi cărțile, cultura, religia, istoria şi apoi altcineva îi va scrie alte cărți, îi va da altă religie, altă cultură, îi va inventa o altă istorie (de origine latină ori slavică, după momentul politic). Între timp, poporul începe să uite ceea ce este sau ceea ce a fost, iar cei din jur vor uita şi mai repede; limba nu va mai fi decât un simplu element de folclor care, mai devreme sau mai târziu, va muri de moarte naturală. Noile forme "istorice" vor aduce elemente şi simboluri noi de adorație care le vor îndepărta pe cele vechi. Din vechiul start spiritual vor rămâne, undeva la un etaj inferior al cunoaşterii, numai câteva cuvinte, expresii, tradiții, impresii, fragmente, nume de localități, munți şi ape, fără un înțeles aparent.

Formele vechi care cândva au ocupat valența transcedentalului vor fi deplasate de formele noi care vor dicta componența şi funcțiile "noului popor" aşa cum s-a întâmplat cu noi!

Dr. Napoleon Săvescu

Drumul spre Kogaion

SUMAR

Dacia - din nou pe harta Europei *pag. 24*

Misterioasa moarte a marelui rege Buerebuistas *pag. 22*

Eminescu pus la colț de cenzura antidacică *pag. 20*

Originea rasei umane *pag.10*

Brâncuși - ultimul dac ajuns până la noi *pag. 9*

AMERICANII ÎNVAȚĂ ISTORIA DACILOR

Preț: 10.000 LEI

AMERICANII ÎNVAȚĂ ISTORIA DACILOR

Mihaela Albu este născută în cetatea Băniei, Craiova şi este absolventă a Facultății de Limbă şi Literatură a Universității Bucureşti, cu o dublă specializare.

La 5 ani de la absolvirea facultății, devine doctor în filologie a aceleiaşi universități.

Participantă la numeroase congrese internaționale, prezentând lucrări de referință, devine un nume important al filologiei româneşti atât în țară cât şi în străinătate. Din 1999, în urma unui concurs, este desemnată să deschidă Catedra „Nicolae Iorga" la Columbia University din New York. Prestigioasa ei activitate în cadrul acestei catedre poate fi sintetizată în aprecierea pe care John Micgiel, directorul Departamentului de Studii Europene al aceleiaşi universități o face într-o scrisoare către Ministerul Învățământului din România. „Suntem tare norocoşi să o avem pe Mihaela aici lângă noi."

Din anul 2000 lucrează şi ca redactor şef la revista „Lumină Lină", conducând de asemenea cenaclul Mihail Eminescu de pe lângă Institutul Român de Teologie şi Spiritualitate Ortodoxă din New York.

Începând cu acest an universitar prof. dr. Mihaela Albu susține în cadrul catedrei Nicolae Iorga un curs intitulat: „DACO-ROMÂNA ŞI SPAȚIUL CARPATO DANUBIAN- LEAGĂNUL CIVILIZAȚIEI EUROPENE."

Curiozitatea de a afla mai multe despre această îndrăzneață acțiune ne-a îndemnat la un scurt dialog cu prof. dr. Mihaela Albu:

Ce resorturi au stat la baza intenției dumneavoastră de a susține un astfel de curs tocmai în America?

De foarte mult timp mă preocupă, întâi ca o vagă idee, iar mai apoi din ce în ce mai serios, faptul că ceea ce am studiat în şcoală despre romanizarea Daciei, despre aşa-zisa uitare a limbii materne de către cei cuceriți şi preluarea limbii cuceritorilor etc., etc. nu poate fi un adevăr. Mai târziu, în urma unor lecturi tot mai documentate, tot mai diverse, mi-am confirmat singură intuiția imposibilității ca cele descrise de manualele de istorie să fie întru totul reale. Şi acum să mă apropii de întrebarea dv. - de ce intenționez să țin un curs despre vechea cultură şi civilizație de pe teritoriul carpato-danubiano-pontic şi de ce tocmai în America? Destul de simplu de răspuns la astfel de întrebări. Voi începe cu a doua parte: se ştie deja, mai mult sau mai puțin, faptul că la prestigioasa Universitate Columbia din New York s-a redeschis, în anul 1999, Catedra „Nicolae Iorga", Catedră la care am funcționat, ca primul profesor după redeschidere, începând cu anul academic 1999 şi până în prezent. Studenții americani (şi nu numai cei de origine română) s-au arătat foarte interesați de limba, cultura şi civilizația noastră.

De la o privire generală asupra începuturilor vieții pe pământ, urmărind evoluția locuitoilor spațiului Carpato-Danubian, trecând prin Tărtăria, locul unde a fost descoperit primul scris al omenirii, cursul face o radiografiere a istoriei poporului român, istorie afectată de-a lungul vremii de contextele politice, combătând exagerata romanizare a Daciei.

Tracia sub conducerea lui Burebista, Dacia sub conducerea lui Decebal, situația politică a Romei din acea perioadă, cel mai mare imperiu dacic al erei noastre, dovezi ale superiorității civilizației dacilor, sunt câteva din titlurile înglobate în acest curs. Desigur, la final nu putea lipsi importantul capitol dedicat originii românilor şi a limbi lor, capitol în care legende, studii şi dovezi istorice vin să zdruncine teoria arhicunoscută a romanizării.

Mi-am format deja aici, ca să spun aşa, un nume, studenții mă cunosc şi este mult mai uşor să propui un curs nou într-un loc unde eşti deja cunoscut decât să mergi în altă parte unde nimeni nu te cunoaşte.

În plus, să nu uităm să accentuăm prestigiul acestei universități şi faptul că absolvenții de aici vor ocupa, în timp, locuri importante în societatea americană.

Nu întâmplător Guvernul României a deschis această Catedră, singura, din câte cunosc eu, care funcționează finanțată de țara noastră.

Ce urmăriți prin predarea acestui curs?

Intenția mea este de a face cunoscut studenților americani varii aspecte ale culturii noastre: de la cele mai simple (dar nu simpliste, având în vedere că sunt încă atât de mulți care nu au informații decât extrem de vagi despre România!) şi până la a schimba, cu ajutorul unor referințe bibliografice de referință (autori români, dar mai ales străini) vechile şabloane din care mulți nu au nici o intenție să se desprindă.

Câți studenți estimați că veți avea la cursurile dumneavoastră?

Despre numărul studenților nu pot face estimări ... încă.

Cine este obişnuit cu sistemul de învățământ american ştie că fiecare profesor „luptă" pentru a-şi atrage studenții. Şi aici, ca în orice sector al economiei de piață, ca să mă exprim astfel, intervine competiția. Voi încerca (şi sunt sigură că voi reuşi) să atrag cât mai mulți studenți.

La început poate nu vor fi prea mulți, dar voi face tot ce ştiu pentru a-i determina să aleagă acest curs.

Cum priveşte diaspora românească din New York această inițiativă?

Diaspora românească din New York, poate diferit de mulți alți români din țară, ştie mai multe despre adevărata noastră istorie veche datorită faptului că aici funcționează societatea "Dacia Revival", al cărei conducător, dr. Napoleon Săvescu, nu precupețeşte nici efort, nici bani chiar pentru a aduce la cunoştința tuturor ceea ce – mai ales cercetătorii străini – au scris în repetate rânduri despre adevărata istorie a vechii Dacii.

Cine vă sprijină în demararea acestei acțiuni pline de curaj?

La întrebarea aceasta voi răspunde continuând-o pe cea precedentă: fără suportul domnului George Constantin Păunescu, fără sprijinul doctorului Săvescu, fără deschiderea sa, dânsul ştiind cel mai bine ce importanță are un astfel de curs la Columbia University, nimic un s-ar fi putut face.

Îmi este alături, de asemenea, şi preotul prof. Th. Damian, directorul Institutului Teologic şi al revistei "Lumină Lină". În paginile acestei reviste (la care şi eu lucrez în calitate de redactor-şef din anul 2000) am publicat multe articole ale doctorului Săvescu, dar şi ale multor altor cercetători ai istoriei noastre vechi.

Această inițiativă este o premieră în străinătate după cunoştințele dumneavoatră? De ce alți profesori în alte centre universitare de prestigiu nu au avut astfel de inițiative?

Desigur că această inițiativă este o premieră. De ce alții nu au avut astfel de inițiative ...? Ar fi multe de discutat aici.

Depinde, bineînțeles de fiecare dintre profesorii aflați în străinătate, dar depinde în mare măsură şi de personalitățile aflate în diasporă. Majoritatea celor care au posibilități materiale sprijină alt fel de acțiuni şi extrem de rar pe cele culturale.

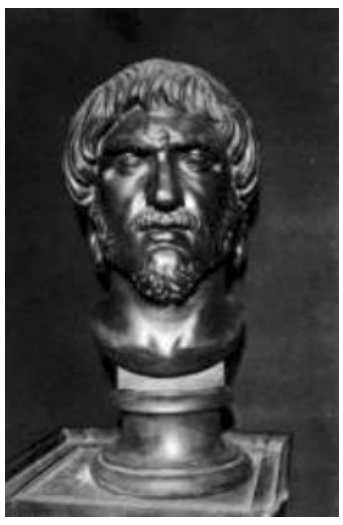

Duceți-vă şi spuneți tuturor locuitorilor de pe Terra, că Dacii nu au murit şi că împreună cu Domnul Iisus Hristos, Zalmoxienii sunt nemuritori.

Pr. Dumitru Bălaşa, cercetător istoric

O operă de spargere a tiparelor, de ieşire de sub autoritatea unor "monştri sacri" - care, ei înşişi, şi-ar fi abandonat tezele depăşite de informația istorică şi de adâncirea reflecțiilor-, o face, de pildă, după o viață de cercetare atentă a izvoarelor, preotul istoric Dumitru Bălaşa, despre care am mai vorbit şi asupra căruia dorim să revenim, sintetizând.

Ortodox convins, poate chiar pătimaş, după cum l-am remarcat într-o împrejurare, preotul-istoric D. Bălaşa, pentru prima dată atât de atent la izvoarele istorice, deci atât de convingător, pune în evidență marea personalitate a "păgânului" Zalmoxis al traco-geto-dacilor, văzându-l însă nu ca pe un păgân - cu sensul îndeobşte acordat - ci ca promotor al dreptei credințe a neamului său, creator de religie, în rând cu marile personalități de acest fel ale antichității.

Multe din problemele expuse întâi în "cărticica": *De la Zalmoxe la Iisus Hristos...* le reia şi le dezvoltă în cartea: *Țara Soarelui sau Istoria Dacoromâniei...*, asupra căreia atragem deosebita atenție a tuturor. Desigur, cartea trebuie reeditată mai îngrijit, dar în cuprinsul ei adevărul izvoarelor "strigă" la fiecare pagină!

Înscriindu-se pe linia lui N. Densuşianu, Mihai Eminescu, B.P. Haşdeu, Mircea Eliade şi a atâtor excelenți cunoscători şi prețuitori ai tradiției şi sufletului românesc, D. Bălaşa a ținut în sine adevăruri pe care nu le-a putut spune nici odinioară şi nici sub regimul comunist, ale cărui închisori şi rigori le-a cunoscut din plin, dar acuma a "răbufnit", hotărât să meargă până la capăt. Cele două lucrări citate - şi suntem informați despre încă una, poate chiar apărută între timp - reprezintă un rezultat al coroborării tuturor categoriilor de izvoare - evident, cu mijloacele nu atât de bogate ale urbei sale de pe Olt.

Pornind de la străvechimea locuirii traco-geto-dacilor în spațiul Carpato-Danubiano-Balcanic, D. Bălaşa, valorificând izvoare disprețuite sau ignorate pe nedrept de unii, enunță teza celui mai vechi *regat feminin* în acest spațiu, cu o tulburătoare succesiune a reginelor, păzite de teribila "gardă de corp" a vestitelor amazoane,identificate de izvoare pe malurile Istrului, deci la Dunărea de Jos, regine zeificate ulterior.

Cu privire la limbă, susține teza că "*limba latină cultă s-a născut ca limbă moartă* (ca şi elina)", ea aparținând unui "*grup restrâns de inițiați*", căci "roiurile" traco-geto-dacice - şi autorul insistă asupra romanilor/ramanilor - au dus cu ele o *limbă populară* (lingua rustica), "*limba veche daco-tracă*", a cărei urmaşă, desigur evoluată, este limba română. Şi insistă asupra acestei chestiuni.

Din acest spațiu al "Vechii Europe" a traco-geto-dacilor a pornit, treptat, în restul continentului, încă şi în Asia, atâta spiritualitate, în roiuri ""succesive sau prin împrumuturi", de la Cultul Soarelui şi al Focului sacru până la diverse zeități care au intrat în culturile "clasice" ale antichității şi în cele ce le-au urmat.

Ajungând la marele reformator al traco-geto-dacilor,

Zalmoxis, întregind informația cu datele despre urmaşul său de mai târziu, Deceneu, şi despre epoca acestuia, D. Bălaşa abordează cu seriozitate informațiile lui Iordanes, atribuind traco-geto-dacilor un "cod de legi" - Belagines - "*Legile frumoase*" -, venind de la primele regine, prin Zalmoxis şi ceilalți mari preoți ai zeului suprem şi perpetuate, asimilate în "dreptul românesc" medieval şi modern. De asemenea, pornind tot de la Iordanes, care se baza pe izvoare anterioare, între care, sigur, pe *Getica* lui Dion Chrisostomul, apreciază înalta ştiință din centrul geto-dac de la Sarmizegetusa, asimilând-o cu o veritabilă "Universitate" a antichității.

Coroborând ansamblul izvoarelor, D. Bălaşa demonstrează anterioritatea lui Zalmoxis față de Pitagora, pe linia convingerii personale a lui Herodot dealtfel, după cum, la fel, demonstrează anterioritatea Jurământului "*medicilor lui Zalmoxis*" față de de Jurământul lui Hipocrate.

Desigur, multe din susținerile preotului-istoric Dumitru Bălaşa vor şoca pe istoricii de Universitate şi de Academie, dar pe toți aceştia lucrările autorului îi invită, înainte de orice, la luarea în considerație a tuturor categoriilor de izvoare, la coroborarea lor riguroasă, părăsind etichetările "de autoritate" şi mai ales tiparele şi schemele pe care informația istorică şi reflecția ştiințifică - adâncă şi responsabilă - nu le mai poate tolera.

Conf.Univ.Dr. G. D. Iscru

Aşa îl văd, îl ştiu şi aşa este părintele Dumitru Bălaşa:

Un înțelept al neamului românesc

Sămânță Carpatică de lumină, izvor de omenie, suflet vrednic de măreția străbunilor, slujitor devotat al lui Hristos, patriot legendar şi părintele numit al daco-românilor, bunic dăruit de cer pentru toți românii de pretutindeni, acesta este pe drept cuvânt **părintele Dumitru Bălaşa** la cei 90 de ani ai săi. Cercetător istoric plin de înțelepciune şi meticulozitate, încercat de soartă în fel şi chip, are darul de a găsi fereastra timpului deschisă şi intră pentru totdeauna prin ea devenind dovada vie a speranței reîntoarcerii românilor către originile lor milenare.

Preocupat adânc de izbăvirea noastră prin puterea credinței, **părintele Dumitru Bălaşa** cucereşte peste ani titlul de **Cavaler al Ortodoxiei** rămânând consecvent principiilor sacre ale călătoriilor sale de peste milenii, urmând calea adevărului în cercetările sale, căci nu l-au putut intimida niciodată energiile negative.

Simbol al răbojului românesc, venit cu cele patru vânturi pentru a umple de duh cunoaşterea sufletului românesc, stâlp de mărturie dreaptă a scopului vieții trecătoare a lumii materiale, luptător neînfricat şi exponent al manifestării neîncetate a puterii energiei maxime pozitive, cu o viață pusă pentru totdeauna în slujba propăşirii şi bunăstării neamului românesc, **părintele Dumitru Bălaşa** totdeauna afirmă: "*Da, există viitor pentru România, iar pe voi, copiii mei, cei care mă ascultați, vă binecuvântez să rămâneți în veci copii, mereu să vedeți, să visați şi să aveți parte de miracole aşa cum au fost, sunt şi vor fi totdeauna dăruiți toți fiii drepți ai României*".

Dumitru Misăilescu - Panu

A plecat părintele Bălaşa

24 august 2001. La Orăştie se dezvelea prima statuie din lume a marelui rege dac Burebista. Pe o căldură sufocantă sute de oameni ascultau răbdători discursurile ce au urmat dezvelirii propriu-zise. Mulți vorbitori omagiau această ctitorie dar discursurile păreau prea lungi datorită canicule. Lumea începea să caute tot mai mult un petec de umbră. Amfitrionul acestei manifestări anunță însă cu emoție în glas că va da cuvântul următorului vorbitor pe care îl caracteriza nici mai mult nici mai puțin decât Părintele dacismului în România. La 91 de ani, de la Drăgăşani, venea să se închine în fața lui Burebista Părintele Bălaşa. Înaintea asistenței apărea astfel un preot mic de stat, îmbrăcat în straiele tradiționale, cu o barbă vâlvoi şi cu o privire cutremurătoare. Îşi dădu jos cu smerenie boneta monahală şi începu a glăsui. Un tunet de s-ar fi pogorât pe pământ nu ar fi uimit asistența ca vocea sa puternic pătrunzătoare. În piața centrală a Orăştiei s-a aşternut liniştea.

Glăsuia cu o forță nevăzută care pătrundea în sufletelor tuturor ce-l ascultau.

Nu mai conta căldura care topea şi asfaltul când părintele Bălaşa îi mulțumea Domnului din cer pentru bucuria de a-l fi făcut ca la 91 de ani să aibe ocazia să vadă ceea ce a visat de o viață întreagă. Aducerea lui Burebista acasă, acolo unde îi este locul, pe soclul său construit de conştiința celor ce au crezut în măreția sa. Nici musca nu sa auzit timp de 18 minute cât a glăsuit Părintele. Toate discursurile care au urmat au fost ascultate doar de complezență, pentru că spusele sale au fost atât de pătrunzătoare încât orice s-ar fi rostit după ar fi fost de prisos. Peste un an, la următorul Congres de dacologie, Părintele Bălaşa avea să fie din nou prezent şi maiestuos alături de prietenii săi în ale dacismului. Dorea din suflet să meargă din nou la Sarmizegetusa, să țină acolo o slujbă aşa cum o făcuse şi în alte rânduri. Iubea acel loc din toată ființa sa iar Incinta Sacră spunea el îi dădea puteri nebănuite, puteri pe care şi le folosea în bătălia pentru aşezarea dacilor pe tronul cu nestemate al istoriei. Trebuia doar stabilită ziua în care urma să calce din nou pe urmele dacilor la Sarmizegetusa.

În ajun de Sfânt Crăciun, Părintele însă n-a mai avut răbdare. A plecat de unul singur să-şi întâlnească personal strămoşii în care credea cu toată ființa sa. A plecat liniştit, asemenea unui sol dac trimis la Zamolxe. A plecat ducând cu el un lucru drag sufletului său, pe care l-a păstrat ca pe ceva sfânt. Panglica tricoloră ce înfăşura statuia lui Burebista înainte de dezvelire făcea parte din marile sale comori. Prietenii credincioşi i-au aşezat-o alături, înainte de plecarea sa spre marile câmpii ale Domnului.

Vladimir Brilinsky

Scrisoare Deschisă Tineretului Român

Avertisment:

- dacă nu vreți să vă supărați profesorii
- dacă vă este frică de adevăr şi considerați că un adevăr relativ (mincinos) vă ocroteşte împotriva unui adevăr absolut
- dacă ştiința învățată în şcoală, universitate vă satisface
- dacă dogma «crede şi nu cerceta» vă caracterizează
NU CITIȚI ACESTE RÂNDURI!

Întrebări şi falsuri istorice

M-am întrebat de multe ori care este motorul schimbărilor pozitive într-o societate şi trebuie să recunosc că, de cele mai multe ori, sunt tinerii care refuză să accepte un adevăr relativ, mincinos, contestabil. Ei sunt cei ce nu sunt legați de interese politice ori religioase de moment, ei sunt cei ce caută un adevăr absolut.

Pe ei îi îndemn să-şi întrebe profesorii de istorie şi de limba română: ***Cât la sută din Dacia a fost cucerită de romani?***

Şi dacă profesorul ştie răspunsul: 14 % din teritoriul Daciei (care se întindea de la vest la est, de la lacul Constanța-Elveția de azi şi până dincolo de Nipru), urmează altă întrebare: ***Câți ani au ocupat romanii acei 14% din teritoriul Daciei?***

Şi dacă profesorul vă răspunde: numai 164 de ani atunci puteți merge la următoarea întrebare:

Soldații «romani» chiar veneau de la… Roma şi chiar erau fluenți în limba latină?

Aici le va fi şi mai greu să vă răspundă, căci acei soldați «romani» vorbeau orice limbă, numai latina nu. Cohortele aflate pe pământul Daciei cuprindeau soldați din diferite părți ale Imperiului roman, uneori foarte îndepărtate. Găsim Britani din Anglia de azi, Asturi şi Lusitanieni din peninsula Iberică, Bosporeni din nordul Mării Negre, Antiocheni din regiunile Antiochiei, Ubi de la Rin, din părțile Coloniei, Batavi de la gurile acestui fluviu, Gali din Galia, Reti din părțile Austriei şi Germaniei sudice de azi, Comageni din Siria, până şi Numizi, şi Mauri din nordul Africii (C.C.Giurescu, *Istoria Românilor*, I, 1942, p.130).

Şi ultima întrebare: ***Cum a fost posibil ca, într-un aşa de scurt***

interval istoric, TOATĂ populația Daciei să-şi uite limba şi să învețe o limbă nouă, limba latină, de la nişte soldați «romani» care nici ei nu o vorbeau ?

Când toate popoarele civilizate din lume inițiază, desfăşoară, promovează valorile istorice care le îndreptățesc să fie mândre de înaintaşii lor, găsim opinia unor astfel de «adevărați români», care nici mai mult, nici mai puțin, spun despre formarea poporului daco-român: *«... puterea cotropitoare (soldații romani, N.A.) a adus femeile şi fetele dace în paturile lor şi aşa s-au născut generații de copii, care învățau numai limba latină de la tatăl lor, soldatul «roman»».*

Cum or fi venit ele din Moldova de azi, de pe Nistru, Bug şi de pe Nipru, acele soții şi fete de carpi, de la sute şi sute de kilometri depărtare, ca să fie «hibridate» de soldații «romani»?

După părerea stimabililor, femeile dace erau şi «*c....»,* ba chiar şi mute, nefiind în stare să transmită limba nici măcar copiilor lor!

Cât despre noi, urmaşii lor, cum ne-am putea numi decât «*copii din flori»*, apăruți dintr-o aventură amoroasă a întregii populații feminine dacice, la care dacii de sex masculin priveau, cu *«mândrie»*, aşteptând apariția *«sâmburilor»* noului popor, grăbindu-se, între timp, să învețe cât mai repede şi mai bine noua limbă, limba latină, când de la soții, când de la fiicele lor, iubite ale soldaților romani cuceritori, ba chiar şi de la soldații romani.

La Centrul Cultural Român, în data de 26 octombrie 1999, am aflat de la o altă somitate, de origine română, prof. dr. în arheologie Ioan Pisso, că dacii au învățat latina de la romani, prin băile de la Sarmizegetusa lui Traian! De ce prin băile romane şi de la nişte soldați cam fără haine pe ei? Nu prea ştiu ce a vrut să spună stimabilul profesor din Cluj despre bărbații daci, dar cred că nici un român, nici măcar în joacă, nu are voie să facă o astfel de afirmație decât dacă... De fapt tot dânşii ne spun că ne tragem din doi bărbați cu… brațe tari !

Astfel de declarații «istorice» te fac să-ți dorești să fii orice, numai român nu.

Vatra vechii Europe

Domnilor, Dacia a fost cotropită de romani în proporție de numai 14% şi pentru o perioadă istorică foarte scurtă, de 164 de ani.

86% din teritoriul Daciei nu a fost călcat de picior de legionar roman. Este greu de crezut că într-o aşa de scurtă perioadă istorică, dacii să fi învățat latina, fără ca pe 86% din teritoriul lor să-i fi întâlnit pe soldații romani.

Dar dacă nu de la romani au învățat dacii latina, atunci de la cine? - se întreabă aceiaşi demni urmaşi ai lui Traian?

Herodot ne spune că, cel mai numeros neam din lume, după indieni, erau tracii. Iar Dio Casius ne spune şi el: «*să nu uităm că Traian a fost un trac veritabil. Luptele dintre Traian şi Decebal au fost războaie fraticide, iar Tracii au fost Daci*». Faptul că dacii vorbeau «*latina vulgară*», este «*un secret*» pe care nu-l ştiu numai cei ce refuză să-l ştie.

Când, sub Traian, romanii au cucerit pe daci, «La Sarmizegetusa n-a trebuit tălmaci», afirmă Densuşianu, «şi asta totul schimbă». Deci dacii şi romanii vorbeau aceeaşi... limbă.

Dacă astăzi se consideră că 95% din cunoştințele acumulate de omenire sunt obținute în ultimii 50 de ani, să vedem cum şi noțiunile noastre despre istoria poporului daco-român pot evolua.

Când, nu de mult, s-a publicat teoria evoluției speciei umane în funcție de vechimea cromozomială, s-a ajuns la concluzia că «prima femeie» a apărut în sud-estul Africii. Următorul pas uriaş a fost în nordul Egiptului, iar de aici, Peninsula Balcanică.

Când profesoara de arheologie lingvistică Marija Gimbutas, de la Universitatea din Los Angeles, California, a început să vorbească despre spațiul Carpato-Dunărean ca despre vatra vechii Europe, locul de unde Europa a început să existe, am fost plăcut surprins şi m-am aşteptat ca şi istoricii noştri să reacționeze la fel. Dar, din partea lor am auzit numai tăcere.

Când profesorii Leon E. Stover şi Bruce Kraig, în cartea „*The Indo-european heritage*" (apărută la Nelson-Hall Inc. Publishers, 325 West Jackson Boulevard, Chicago, Illinois 60606), vorbesc la pagina 25 despre Vechea Europă a mileniului 5 î.d.H., care îşi avea locul în centrul României de azi, să nu fim mândri?

Când studiile de arheologie moleculară ne îndreptățesc să ne situăm pe primul plan în Europa, ca vechime, nu-mi este uşor să le răspund unor persoane care nu citesc nici ce spun, inteligent, alții despre noi şi nici măcar ce scriu eu.

Studii impecabile cromozomiale, la nivel de mitocondrie folosind PCR (*polimerase chain reaction*), pot determina originea maternă a unor mumii vechi de sute şi mii de ani. Teoria genoamelor situează spațiul carpato-dunărean ca fiind, nici mai mult, nici mai puțin decât, locul de unde a început Europa să existe; locul unde, acum 44.000 de ani, sosesc primele 3 Eve şi primul Adam.

Când am scris ***«Epopeea Poporului Carpato-Dunărean»***, şi volumele ***«Noi nu sîntem urmaşii Romei»***, ***«În căutarea istoriei pierdute»*** *şi* ***«Călătorie în Dacia - țara Zeilor»*** m-am bazat pe astfel de cercetări, dar şi pe cartea unei somități în domeniul preistoriei Europei, Dl. V. Gordon Childe, profesor la Universitatea din Oxford, Anglia, căruia i se publica, în anul 1993, la Barnes & Noble Books, New York, «*The History of Civilization», «The Aryans».* El explorează într-un mod fascinant originea şi difuzarea limbilor în Europa preistorică. Între paginile 176-177 publică şi o hartă arătând leagănul aryenilor în timpul primei lor apariții: şi minune mare, spațiul Carpato-Dunărean este cel vizat.

Când roata, plugul, jugul, căruța cu două, trei şi patru roți apar pentru prima dată în lume pe teritoriul nostru, dacic, când primul mesaj scris din istoria omenirii se găseşte tot pe teritoriul nostru, la Tărtăria, când primii fermieri din Europa sunt descrişi pe acelaşi spațiu, într-o perioadă când Anglia abia se separa de continent şi din peninsulă devenea insulă – 6.500 d.i.H., (vezi John North, «*A new interpretation of prehistoric man and the cosmos»,* 1996, Harper Collins Publishers, 1230 Avenue of Americas, New York, 10020, Chronology), nu-ți vine a crede că tocmai cei pentru care aduni aceste informații formidabile despre poporul şi spațiul pe care îl ocupă țara noastră, te decepționează.

Faptul că NOI suntem strămoşii tuturor popoarelor latine, şi nicidecum o rudă marginală, abia acceptată, ar trebui să ne facă să ne mândrim şi nu să căutăm contra-argumente.

Cu deosebită stimă,
Dr. Napoleon Săvescu

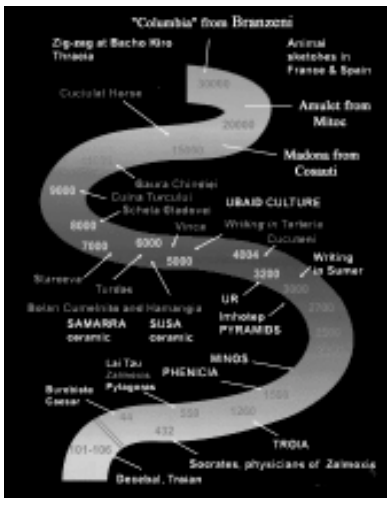

O problemã nerezolvatã a Iugoslaviei democratice

de Gh.Rumanovici

Români şi vlahi

Românii din Serbia trăiesc într-un spaţiu care acoperă a şasea parte din teritoriul ţării, localizat în nord-estul Serbiei şi delimitat la vest de râul Morava, la sud de muntele Artan, la nord de fluviul Dunărea, prin care are hotar cu ţara-mamă, România, şi la est tot de Dunăre, care de la Belgrad la Vidin formează un „genunchi» spre sud, ca şi munţii Balcani, care delimitează acest teritoriu de Bulgaria. Fiind străbătută de râul Timoc, format prin unirea Timocului Negru cu Timocul Alb, în oraşul Zaicear, această zonă locuită de români se mai numeşte şi Timoc (sau cum îi spun sârbii, Timocika Krajna). Valea Timocului este formată din 300 de sate şi 20 de oraşe (Bor, Negotin, Kladovo, Maidanpek, Pozarevat, Zaicear, Kucevo, Zagubita, Loznita, Donji, Milanovat, Bolievat, Petrovat etc).

Conform rezultatelor recensământului din 31 martie 1991, în Serbia trăiesc 17 000 de vlahi. Conform cercetărilor recente efectuate de specialişti români-vlahi din zonă, se estimează că la ora actuală această populaţie a ajuns la 500 000 de suflete. În aprilie a.c., în Serbia a avut loc un nou recensământ al populaţiei. Oficialii au trecut în formularele de recensământ pentru români denumirea de „vlahi» sau „valahi», separat de „români». Încă nu au fost furnizate rezultatele oficiale, dar liderii românilor timoceni au date din care rezultă că, în ciuda presiunilor la care au fost supuşi, s-au declarat peste 44 000 de români şi aproximativ 130 000 de vlahi. Rezultatele sunt greu de explicat din punct de vedere demografic.

Anul	Români-vlahi
1948	93 444
1954	28 047
1961	1 369
Dispăruţi în 13 ani	92 075
1971	14 730
1981	25 597
1991	17 810

Încă de la început trebuie precizat că înainte de 1830, când s-a format statul sârbesc, râul Timoc nu-i despărţea pe românii din Serbia de românii din Bulgaria. Până în acel an, românii trăiau într-o ţară comună care se numea „Provincia Morava - Lom» şi care era situată pe o mare parte a teritoriului vechii provincii Moesia Superioare şi pe teritoriul Daciei Aureliene. În perioada ocupaţiei turceşti, această zonă a format „Paşalâcul de Vidin», cu centrul administrativ la Vidin. Pentru românii din Timoc, răspunsul la întrebarea „Cum a apărut poporul român din sudul Dunării şi care este originea lui?» a fost şi este o mare enigmă.

Ulterior, în şcolile din Serbia şi Bulgaria, unde au studiat, nici un profesor de istorie nu a putut, nu a vrut sau nu a fost lăsat să explice acest lucru. Ei explicau, în sârbeşte sau bulgăreşte, unor copii care acasă vorbeau numai româneşte, că, în antichitate, în Peninsula Balcanică trăiau trei mari popoare: celţii, tracodacii şi ilirii. Le spuneau că celţii din Balcani au dispărut fără urmaşi, din iliri au apărut albanezii, iar din amestecul tracilor şi dacilor cu colonizatorii romani a apărut poporul român, pe când românii-vlahi ar fi slavi (bulgari sau sârbi) romanizaţi.

Pedeapsă pentru „românii neascultători”

Noi, românii din Balcani, suntem de mii de ani, iar Serbia a apărut în perioada 1718-1739, ca o creaţie a politicii austriece care căuta să facă un pas în Peninsula Balcanică. Serbia nu avea autonomie naţională sau locală. La sud, Serbia nu atingea nici măcar limitele Paşalâcului de Belgrad, care era sub stăpânire otomană. În timpul primei răscoale sârbeşti împotriva turcilor, din perioada 1804-1806, eroul Caragheorghe, pentru a putea face legătura cu oştile ruseşti din zona Vidinului, a trimis emisari să răscoale şi oamenii din judeţele timocene, care aparţineau Paşei de la Vidin, din Craina, Tarna Reka şi Zaicear.

De la început, din cauza firescului antagonism naţional, o mare parte a românilor timoceni nu a vrut să lupte cot la cot cu sârbii. În alte rânduri însă românii timoceni au luptat alături de sârbi, deşi nu au câştigat nimic din aceste alianţe prea uşor uitate. Aceşti ţărani români s-au împotrivit, de data aceasta, răscoalei conduse de Haiduc Veljko Petrovic. Caragheorghe însuşi a venit, cu 3.000 de oameni, împotriva acestor sate „neascultătoare», locuite de români, şi ca pedepsă le-a ars şi le-a desfiinţat, cerând încă din anul 1809 ca graniţa răsăriteană a viitoarei Serbii să fie râul Timoc. La Pacea de la Bucureşti din mai 1812, sultanul turc a refuzat să cedeze judeţele Timocul Negru şi Craina.

Milos Obrenovic, alt mare erou sârb, reia mişcarea de eliberare a sârbilor, iar în aprilie 1815 obţine autonomia Serbiei, în limitele Paşalâcului de Belgrad, şi reuşeşte anexarea zonei româneşti dintre Morava de Est şi Timoc (zona locuită de românii apuseni). Dar Timocul şi Craina nu au fost cucerite. Abia în anul 1829, la Pacea de la Adrianopole, şi prin Hatiseriful de la 1830, Milos Obrenovic capătă dreptul să anexeze, la Paşalâcul de Belgrad, Timocul şi Craina locuite de românii timoceni. După trei ani, în 1833, printr-o intervenţie militară în Timoc şi Craina, el reuşeşte să le ocupe şi să stabilească graniţa, spre Bulgaria, pe râul Timoc. În acest mod, pentru prima dată în istorie au fost separaţi românii din Timocul Sârbesc de fraţii lor din Bulgaria, locuitori acum ai Timocului Bulgăresc. Din acest an, 1833, începe „cataclismul cultural, religios şi naţional» al poporului român din Timoc.

Obrenovic iniţiază un program agresiv de discriminare naţională şi de asimilare forţată a românilor din Timoc. Învăţătorii români din Timoc sunt înlocuiţi cu învăţători sârbi, care nu vorbeau româneşte. Preoţii români din regiune au fost goniţi în România şi înlocuiţi cu preoţi slavi, care cântau liturghia în slava veche. Mitropolitul sârb de atunci a întocmit o listă cu câte 20 de prenume masculine şi feminine sârbeşti, pe care le-a împărţit tuturor preoţilor sârbi pentru a-i boteza pe copiii românilor (treptat, numele şi prenumele româneşti au început să dispară). Procesul de asimilare forţată a românilor din Timoc a continuat zeci de ani, devenind în timp mai intens şi mai complex. Românii au încercat să reziste tipărind ziarul „Vorba Noastră», la Zaicear, în limba română (începând cu anul 1948, ziarul a fost interzis, aceeaşi soartă având şi ziarul bilingv „Bilten» din Pozarevat). Tot prin anii ‘50, în actele oficiale dispare din capitolul „apartenenţă naţională» denumirea de român; astfel, românii-vlahi au devenit sârbi, fără a fi întrebaţi dacă sunt de acord.

Referitor la viaţa de zi cu zi, majoritatea populaţiei din Timoc, locuind la sate, avea ca ocupaţie principală creşterea animalelor, tăierea şi negoţul de lemne, vânătoarea, extragerea cărbunelui, obţinerea pietrei de var. După al doilea război mondial, în perioada 1950-1960, începe industrializarea rapidă a zonei, creîndu-se mine de cupru şi aur în zonele Bor, Veliki Krivelije şi Maidanpek. Cea mai mare parte a populaţiei din zonă, neavând nici un fel de studii, a fost angajată ca personal necalificat, la muncile grele. Oamenii nu aveau studii nu pentru că nu erau doritori de învăţătură, ci din cauză că nu existau şcoli în limba română, iar la cele sârbeşti nu erau acceptaţi. Întregul personal calificat era adus de autorităţi din marile oraşe (Pirot, Nis, Vranje, Leskovat, chiar şi din Macedonia) în centrele industriale din Timoc, unde li se acordau locuinţe şi beneficiau de privilegii la care românii timoceni nici nu visau. La începutul anilor ‘70, o mare parte a populaţiei autohtone româneşti din Timoc, aspirând la o viaţă decentă, a luat calea Occidentului. În foarte scurt timp, beneficiind de toate drepturile, copiii lor au frecventat şcoli în care nu mai erau consideraţi inferiori. Nu numai cei care au ales să plece şi-au schimbat viaţa, ci şi cei care au rămas în căminele lor. Industrializarea rapidă a zonei a ridicat brusc standardele de viaţă, muncitorii au început să-şi construiască locuinţe, să investească în agricultură, cumpărând tractoare, combine, alte utilaje agricole cu care şi-au sporit producţia, foarte mulţi ajungând să înfiinţeze mici ferme.

Durerea cea mare rămâne desconsiderarea lor ca etnici români, fiind nevoiţi să-şi trimită copiii la şcolile sârbeşti, unde fac un an pregătitor pentru a învăţa limba sârbă, pentru ca apoi să parcurgă în această limbă toate etapele de învăţământ. Succesele şcolare ale copiilor au apărut în scurt timp, din rândul acestora ridicându-se avocaţi, medici, ingineri, profesori, unii dintre ei chiar mai buni decât „inteligheţia» venită în Timoc din marile oraşe ale Iugoslaviei.

În ultimul timp, foarte mulţi lideri ai românilor timoceni au cerut drepturi pentru românii din Serbia de Răsărit. Încă din 1989, s-a solicitat autorităţilor recunoaşterea românilor timoceni ca minoritate naţională. La cerinţele lor, autorităţile sârbeşti au răspuns printr-o condamnare la puşcărie de mai bine de un an de zile. În ultimii zece ani, lupta pentru drepturile elementare a continuat, dar regimul Miloşevici a soluţionat totul, în prima fază, prin concluzia „Nu existaţi!». După răsturnarea acestuia, românii timoceni au sperat că noul guvern, format de opoziţia democrată, va schimba substanţial statutul lor, acordându-le drepturi elementare: învăţământ în limba maternă, biserică şi recunoaşterea lor ca minoritate. Până acum Belgradul tace însă.

Românii timoceni se confruntă cu multe probleme. Unele necesită timp pentru a fi rezolvate, altele ţin de partea financiară. În continuare, copiii românilor timoceni învaţă la şcoli sârbeşti, în bisericile lor, construite acum sute de ani de domnitori români, cu sprijinul populaţiei autohtone române din zonă, slujba este ţinută în limba slavonă, iar predica în sârbeşte. Foarte multe biserici şi mănăstiri româneşti au ajuns o ruină, autorităţile nealocând fonduri pentru restaurarea lor.

O parte din populaţia română din Timoc nu are conştiinţă naţională dezvoltată, pentru că de-a lungul anilor instrumentele oficiale de propagandă le-au spus altceva. Poporul sârb îi denumeşte pe români cu termenul „vlasi», denumirea de vlah fiind dată celor care aparţin unui popor latin, adică neslav. Mare parte a poporului român din Timoc nu se consideră însă (sau doar) „vlasi», ci români, vorbitori de limbă română. Dacă ar fi fost „vlasi», ar fi trebuit să vorbească „vlăseşte», adică o limbă neslavă, alta decât limba română. Dar în Timoc, când doi români se întâlnesc, ei se înţeleg în limba română.

Dr. Napoleon Sãvescu

DACIA magazin - la început de drum

Dacia Magazin este o publicație care își propune să arate că „Noi dacii nu am pierit". Când Alexander von Humboldt spunea: „capacitatea de a lămuri propria istorie constituie pentru fiecare popor piatra de încercare a maturității sale" cred că ne includea şi pe noi, cei care trăim de milenii în spațiul carpato-ponto-dunărean, românii, vlahii, moldovenii, transilvănenii, geto-dacii de azi. Păreri, concepții, interpretări neştiințifice care caută în mod eronat să atribuie poporului nostru o origine recentă, „romană", trecând cu vederea faptul că, carpato-ponto-danubienii constituie poporul matcă al Europei ne-au determinat să scoatem această publicație în care toți „cei interzişi" pot să-şi spună cuvântul, atâta timp cât acesta reprezintă adevărul. Adevărul trebuie numai rostit şi nu dovedit. Adevărul trebuie să fie riguros şi fără compromisuri. Formularea lui nu trebuie să fie seducătoare. Noi nu dorim să facem nici un efort să exprimăm adevărul mai „cu blândețe", mai acceptabil sau mai justificabil. Crearea unei istorii false a poporului nostru, în decursul ultimilor 200 de ani, bazată pe falsuri şi pe ignoranță, pe o preocupare demonică de a dovedi că suntem un popor de bastarzi, o încrucişare recentă dintre nişte soldați romani şi localnice dace, este o ruşine. Logica morbidă care guvernează astfel de concepte „istorice" despre formarea poporului nostru este criminală. Dar să răsfoim câteva din cărțile „noastre" de istorie, să vedem cum s-a format poporul român.

Florin Constantiniu în „O istorie sinceră a poporului român", Univers Enciclopedic, Bucureşti, 1998, la pagina 36 ne învață: „...un loc important în procesul de romanizare a revenit contactelor umane şi, în primul rând , căsătoriilor. …… Dacia secătuită de bărbați ….. nu se poate tăgădui că războaiele au provocat pierderi mari în populația masculină a Regatului dac. Coloniştii au umplut aceste goluri şi pe măsura amalgamării autohtonilor (sper că autorul se referă numai la femeile dace) cu cei noi veniți, căsătoriile mixte au devenit tot mai frecvente." În continuare, acelaşi domn istoric ne mai spune : „Superioritatea categorică a civilizației romane față de cea geto-dacă şi-a spus cuvântul; ea s-a impus în spațiul carpato-danubian, a romanizat pe baştinaşi şi a făcut din geto-daci, mai întâi, romani, apoi romanici şi în cele din urmă, români."

Şi aceste „perle istorice" le găsim din abundență nu numai în această „istorie sinceră" a poporului român dar şi în celelalte opuse ei , adică nesincere .

Domnilor cititori, Dacia a fost ultima țară cucerită de romani în Europa şi prima părăsită de ei. Pe maltezi romanii i-au ocupat 1.088 de ani (218 î.d.Hr. - 870 î.d.Hr.) şi ei nu vorbesc limba latină azi; ce să mai spunem de greci care au stat sub ocupație romană 641 de ani (146 î.d.Hr. - 395 î.d.Hr.), de egipteni 425 de ani (30 î.d.Hr. - 395 î.d.Hr.), de evrei 325 de ani (70 d.Hr. - 395 d.Hr.), britanicii 450 de ani, (şi nu îmi amintesc ca cineva să fi auzit că în Anglia se vorbeşte azi latina. Andre Maurois în „Istorie a Angliei" se întreabă: unde erau acei celți şi britoni romanizați, după cei 450 de ani de ocupație romană?). Nici unul din aceste popoare nu şi-au uitat limba doar noi dacii, şi asta în mai puțin de 165 de ani de ocupație romana parțială (14 % din teritoriul Daciei a fost ocupat de romani).

Eu cred că trebuie să existe şi o limită a credulității noastre în acceptarea dogmei (crede şi nu întreba) istoriei noastre. Spațiul carpato-dunărean poartă în el cele mai vechi vestigii ale existenței şi activității omului în Europa, indicând apartenența lui la marea arie a antropogenezei. În județul Vâlcea, la Bugiuleşti, bogate resturi de oase de animale ne duc în fața perioadei Villafranchiane.

Resturi osteologice umane din Peştera de la Ohaba Ponor (două falange de la mână şi una de la picior) provenind de la tipul Homo sapiens neandertalensis ne poartă într-o altă perioadă istorică. Aşezarea din „Peştera Cioarei" de la Boroşteni, județul Gorj, datată cu carbon radioactiv, se dovedeşte a fi fost locuită acum 47.550 ani. Despre acești strămoşi îndepărtați sigur că nu putem spune prea multe azi.

Dar unele dintre cele mai deprimante aspecte ale istoriei noastre încep în momentul când politica încearcă să ne manipuleze trecutul. Te descoperi neputincios în fața unor oameni de stiință, care ajung la nişte concluzii aşa de ilogice despre istoria poporului nostru încât te întrebi cu teamă dacă nu cumva este bine să nu te amesteci în „afacerea dumnealor". Dar cum adevărului îi trebuie două lucruri - cineva să-l rostească şi cineva să-l audă, Dacia Magazin va face primul pas şi va vorbi despre adevărații noştri strămoşi, geto-dacii.

Nu putem trece prin viață mergând cu ochii închişi şi astupându-ne urechile la un adevăr evident. Nu putem să refuzăm să auzim comentariile celor ce refuză să accepte dogma: crede şi nu cerceta, eu sunt profesorul, pe mine trebuie să mă asculți! Nu putem accepta faptul că până în anul 106 d.H. n-am existat, pentru că aşa învățăm la şcoală sau facultate. Nu putem accepta faptul că legiunile romane au pătruns în Dacia, au cucerit 14% din teritoriul ei, pentru o perioadă istorică de neglijat, 165 de ani, şi peste noapte toată populația Daciei, ocupată sau neocupată de romani, a început să vorbească o altă limbă, romanică (fără ca 86% din teritoriul Daciei să fi fost călcat de picior de soldat roman). Nu putem accepta că nişte soldați romani, sosiți din toate colțurile lumii antice, Africa, Palestina, Germania, vorbind perfect limba latină, s-au repezit în Dacia să o însămânțeze. Şi au reuşit să însămânțeze nu numai teritoriul de 14% ocupat de ei dar culmea au pătruns vitejeşte chiar şi pe teritoriile neocupate, 86% din teritoriul Daciei şi au reuşit şi acolo acelaşi proces de însămânțare, naturală. Dar istoricii noştri, în continuare, ne conving că soldații romani erau nu numai foarte virili dar şi foarte culți, ei reuşind să învețe limba latină nu numai pe femeile dace şi pe soții acestora, dar şi pe noii născuți… ... şi asta într-o perioadă de 100 de ani! Femeile dace, în felul acesta erau nu numai cu…. reputația îndoielnică dar chiar şi mute, nefiind în stare să-şi transmită limba copiilor lor. Domnilor cititori, aşa trăznăi „istorice" numai pe la noi se mai pomenesc.

Chiar aşa să fie? Sunteți siguri că de la soldații romani, sosiți din toate colțurile lumii (şi care nu aveau habar de limba latină) au învățat ei, dacii, latina? Nu cumva este mai logic ceea ce ne dovedeşte N. Densuşianu, şi anume că dacii vorbeau „latina vulgară". Faptul că noi nu suntem urmaşii Romei, romanii fiind nepoții noştri târzii, este un fapt dovedit care aşteaptă să fie descoperit şi de noi.

Noi nu suntem un popor de bastarzi. Citiți-i domnilor pe Carolus Lundius , preşedintele Academiei de Ştiințe a Suediei, care în anul 1686 publică „Zamolxis primul legiuitor al geților" şi care ne vorbeşte de primele legi scrise din istoria omenirii ca fiind legile lui Zamolxis. Vedeți primul mesaj scris din istoria omenirii, județul Alba, Tărtăria, unde s-au descoperit tablițe de lut cu un scris pre-sumerian. Când oare istoria noastră va începe nu cu o înfrângere măruntă şi neînsemnată ci cu regii geto-daci. Pe vremea când Roma era o mica adunătură de câteva sătulețe, geto-dacii se luptau cu marile imperii ale lumii şi….le învingeau. Iordanes ne vorbeşte de sosirea pe teritoriul nostru, în anul 529 î.d.Hr. a lui Cyrus cel Mare, rege persan, stăpân al unui vast imperiu, întins de la Marea Mediterană şi până la Indus. Forța lui militară, adevărată maşină de război, concepută pentru a zdrobi orice încercare de rezistență cedează în fața vechiului popor carpato-dunărean, iar Cyrus cel Mare moare într-o luptă cu messageții. 15 ani mai târziu, în 514 î.d.Hr., vrând să spele ruşinea suferită de înaintaşul său, în fruntea a 700.000 de soldați, construind un pod de vase din Calcedon şi până în Bizanț, soseşte regele persan Darius, fiul lui Histaspe. El dorea să-i vadă, mai de aproape pe acei geți „care se credeau nemuritori" şi…a avut ocazia. La început Darius a cerut în căsătorie pe fiica lui Antirus, regele geților. Disprețuind înrudirea, geții l-au refuzat. Înfuriat, Darius construieşte un alt pod, de astă dată peste Dunăre, pătrunzând pe teritoriul nostru, dar…norocul nu-i surâde. A fost învins la Tapae şi fuge, în grabă mare, fără să se mai oprească în Moesia.

Visul lui cel mare i-a fost spulberat de regele get Antirus (vezi Iordanes, pag. 24, Fundația Gândirea, Bucureşti, 2001). După moartea lui, fiul său, Xerxes, voind să răzbune insulta tatălui său (ne spune acelaşi Iordanes, vezi pag. 25), porneşte împotriva noastră cu o armată de 1.000.000 : 700.000 ostaşi,

Adevărului îi trebuie două lucruri - cineva să-l rostească şi cineva să-l audă...

300.000 auxiliari, precum şi cu 1.200 de corăbii rostrate şi 3.000 de vase de transport.

Ce spuneți domnilor cititori.... Asemenea forță armată ridicată împotriva unui popor neînsemnat, fără cultură, care a trebuit să-i aştepte încă 650 de ani pe romani să-l cucerească şi să-l „însămânțeze".

Nu vi se pare că cineva „glumeşte" rău de tot cu istoria noastră?

Cu ani de zile în urmă, respectiv în anul 1871, Alexandru Odobescu instituia, prin Societatea Academică (precursoarea Academiei Române de mai târziu), un premiu pentru cea mai bună lucrare asupra popoarelor care au locuit Țările Române de la stânga Dunării, înainte de invazia romană. Atras de acest subiect, studentul Grigore Tocilescu îl va prezenta la Praga ca teza sa de doctorat. În anul următor, el va înainta la Societatea Academică aceeaşi teză şi va obține premiul. În 1880 va apărea şi cartea sa „Dacia înainte de romani" în care va folosi „din abundență" atât lucrarea învățatului sas Carl Gooss, „Cronica descoperirilor din Transilvania", cât şi „Schițe despre istoria culturii pre-romane a bazinului mijlociu al Dunării".

El va copia interpretările şi concluziile greşite ale lui Gooss şi totuşi contemporanii lui, ca şi alții mai târziu, îl vor aprecia!!! C.I.Istrate, în prefața de la ediția 1913 de la „Dacia Preistorică" a lui Nicolae Densuşianu, spune la pagina LIII despre Tocilescu: „faptele adunate acolo sunt puse ca obiectele de la un colecționar, care adună fără să fie bine orientat".

Mult mai serios şi cinstit decât Tocilescu va fi I. Andriescu care îşi va lua doctoratul la Iaşi cu „Contribuție la Dacia înainte de romani" în 1912, tratând amănunțit şi conştiincios chestiunea neoliticului din Dacia. În sfârşit, îl avem pe Vasile Pârvan cu lucrarea sa "Getica" prezentată pe 27 iunie 1924 (cu trei ani înainte de moarte) în fața Academiei Române; savant hrănit cu informații dobândite de la universitățile apusene, Pârvan nu poate să înțeleagă admirația şi entuziasmul declanşat de cartea lui Nicolae Densuşianu „Dacia Preistorică". El nu poate înțelege geniul lui N. Densuşianu bazat pe un grad deosebit de erudiție şi viziune globală asupra spațiului Carpato-Dunărean; el, Densuşianu, s-a contopit efectiv cu epoca descrisă, dându-ne senzația că a trăit-o chiar. N. Densuşianu a avut cea mai corectă intuiție a evenimentelor petrecute atunci, de mult, pe teritoriul nostru.

Nu de mult, la numai câteva luni de la Cel de al III-lea Congres Internațional de Dacologie, închinat lui Niculae Densuşianu, apare, de acelaşi autor, în Editura Vestala volumul „Istoria militară a poporului român". O lucrare deosebită care împreună cu „Domni glorioşi şi căpitani celebri ai Țărilor Române", I. Oprişan ne spune că manuscrisul în discuție: „are darul de a relativiza substanțial opiniile absolutizant-denigratorii emise în legătură cu opera istoricului (Nic. Densuşianu) impunând o reevaluare, lipsită de prejudecăți, a contribuției acestuia la istoriografia şi cultura românească".

Când azi istoria spațiului carpato-ponto-dunărean este redescoperită de nişte străini, ca Marja Gimbutas (University of California, Los Angeles) căreia asemenea lui N. Densuşianu, nu îi este teamă să declare că vatra Vechii Europe este acest spațiu unde noi, românii, ne găsim azi, de fapt, citind concluziile profesoarei de arheologie de la UCLA, noi ne reîntoarcem la el, la Nicolae Densuşianu, la el, cel care în anul 1913, prin lucrarea sa postumă „Dacia Preistorică" ne prezenta pe noi , pe daco-români, drept popor primordial şi formator al Europei. Din nefericire, lucrarea sa a apărut într-o perioadă când latinismul şi ideea politico-religioasă de tip catolic înflorea, perioadă care ne va trage în jos pentru câteva sute de ani.

Deşertăciunea ideii apariției poporului român după anul 106 d.H., ca un popor tânăr în Europa, goliciunea ei, îl revoltă pe N. Densuşianu, dar nu şi pe contemporanii săi, şi de ce să nu recunoaştem, nici pe ai noştri; ea continuă şi astăzi, fiind perpetuată tocmai de cei puşi să apere demnitatea şi destinul poporului nostru. Dar de fapt cum a apărut ea? În anul 1558, Nicolas Olahus, cel ce a scris Geografia Ungariei se mândrea că se trage din coloniştii romani ai Daciei (vezi scrisoare adresată lui Erasmus din Rotterdam). De fapt ideea nu-i aparține preluând-o probabil de la Poggio Bracciolini - vezi „Descriptiones convivales" - 1451. El a fost curând urmat de Grigore Ureche (1560-1647) care în Letopisețul Țării Moldovei aminteşte că „noi de la Râm ne tragem". Ce informații savante o fi deținut el acum 500 de ani ca să facă o asemenea afirmație, nimeni nu ştie. Poate s-a bazat pe o intuiție de moment, stând închis într-o chilie şi visând la romani?

Răul adus de el istoriei poporului nostru daco-român a fost şi este de neimaginat. Dar ce putem spune de aceia care i-au preluat ideea şi au început să o răspândească cu mândrie? Vorba lui Ion Luca Caragiale: „trădare, trădare, dar să o ştim şi noi!". Miron Costin, un alt savant al istoriei noastre, sosit la vârsta de 18 ani din Polonia în Moldova, nevrând să rămână cu nimic mai prejos decât înaintaşul său, a început să popularizeze această idee chiar şi în alte limbi, ca poloneza, în lucrarea „Poema Polonă".

Aparent originea dubioasă a poporului nostru (faptul că fetele şi soțiile dacilor s-au repezit "să se alăture" soldaților romani, pentru a învăța limba latină de la aceştia) i-a surâs şi lui Papa Pius al II-lea. Țările acestea ortodoxe trebuiau să-şi descopere o origine nouă, acolo undeva departe, în patria catolicismului, în felul acesta readucerea lor la dreapta religie ar fi fost mai uşoară, spunem noi. În secolul XVII, alți doi emeriți savanți, Dimitrie Cantemir şi stolnicul Constantin Cantacuzino, vor prelua şi populariza originea dubioasă a poporului nostru, dacii dispărând din viziunea lor. În secolul XVIII-XIX apare şi Şcoala Ardeleană cu corifeii ei: Samuel Micu, Petru Maior şi Gheorghe Şincai. Acum ce mai putem face? În şcoli, gimnazii şi universități se predă „neştiința prin știință".

Ei bine, într-o asemenea perioadă el, Nicolae Densuşianu, are curajul să-i înfrunte pe toți şi să le dovedească o altă origine a poporului din care şi ei făceau parte, una care în loc să înceapă în anul 106 d.H., se întindea cu mii şi mii de ani în urmă, unde moşii şi strămoşii noştri erau nişte eroi, nişte personaje demne de respect.

El, Nicolae Densuşianu, şi-a închinat toată puterea de muncă şi suflarea pentru neamul din care a ieşit şi cu care s-a mândrit.

El era dintre aceia care iubeau, iubeau cu patimă toată țara locuită de români, fără anume hotare decât acela al graiului nostru iubit. Dacia, Dacia protolatină, Dacia Pelasgă era patria pe care el a iubit-o, pentru a cărei înălțare a muncit şi s-a sacrificat. În 1908, marele conferențiar Nicolae Iorga (după

mamă Argiropol), la prima conferință de la Universitatea Populară de la Vălenii de Munte, a repus în circulație aşa- zisa „romanizare" a poporului dac, idee nefericită care a frânat cercetarea dacică pentru câteva sute de ani.

„Totuşi, într-un moment de luciditate şi inspirație, Iorga avea să conteste tot ceea ce a susținut o viață, afirmând că „nu suntem un popor de bastarzi"; fiind imposibil de crezut că poporul român s-a născut din potența ofilită a unor veterani romani (??), storşi de vlagă după un serviciu militar de 20-30 de ani", ne spune Cornel Bârsan în Revanşa Daciei, Ed. Obiectiv, Craiova, pag. 90.

Nu putem trece prin viață mergând cu ochii închişi şi astupându-ne urechile la un adevăr evident. Nu putem să refuzăm să auzim comentariile celor ce refuză să accepte dogma: crede şi nu cerceta, eu sunt profesorul, pe mine trebuie să mă asculți! Nu putem accepta faptul că până în anul 106 d.H. n-am existat, pentru că aşa învățăm la şcoală sau facultate. Nu putem accepta faptul că legiunile romane au pătruns în Dacia, au cucerit 14% din teritoriul ei, pentru o perioadă istorică de neglijat, 165 de ani, şi peste noapte toată populația Daciei, ocupată sau neocupată de romani, a început să vorbească o altă limbă, romanică (fără ca 86% din teritoriul Daciei să fi fost călcat de picior de soldat roman).

Totuşi, galeria monştrilor asmuțiți împotriva României nu ar fi completă, ne spune acelaşi C. Bârsan, dacă nu se menționează autori români, care, întru spirit de solidaritate cu cei amintiți mai sus, nu se dau la o parte de a jigni spiritual neamului, etichetându-i pe daci drept bețivi, pe Decebal drept invadator, Vlad Țepeş-criminal ilustru din categoria lui Stalin şi Hitler, Mihai Viteazul - colonist paranoic, geniul poeziei româneşti Mihai Eminescu - fascist, Octavian Goga - lichea sau Mihail Sadoveanu şi George Călinescu - comuniştii.

Oare nu credeți că a sosit timpul să ne respectăm patria, istoria, neamul ?

ORIGINEA LIMBII ROMÂNE

de M. Vinereanu

Acest titlu poate constitui o surpriză pentru mulți dintre aceia care sunt convinşi că originea limbii noastre este un lucru clar şi bine stabilit. Totuşi studiul atent al limbii române relevă o multitudine de situații neclare atât la nivel lexical cât şi la nivel fonologic şi morphologic; începând cu lexicul se constată că etimologia a sute şi sute de rădăcini lexicale nu este bine stabilită, ceea ce denotă multă uşurință şi grabă în a stabili etimologia unui cuvânt. În primul rând, cuvinte care de multe ori au fost împrumutate de limbile vecine din română, au fost considerate împrumuturi ale românei din aceste limbi. În al doilea rând orice cuvânt din română care are un echivalent în latină este considerat de origine latină, dar se ignoră în mod grosolan că atât traco-daca, latina, sanscrita, greaca, gotica ş.a.m.d, cu alte cuvinte toate limbile indo-europene sunt de fapt descendente ale unei limbi mult mai vechi (indo-europeana comună) vorbită cu mii de ani în urmă în Europa Centrală, pe teritoriul cuprins între Rhin şi Don, cum am spus cu altă ocazie luând în studiu etimologia marilor cursuri de apă din aria indicată mai sus.

Acestea fiind spuse pe scurt, nu trebuie să mai constituie pentru nimeni o surpriză că daca şi latina erau îndeaproape înrudite ca descendente ale limbii indo-europene comume, iar asemănările se pot datora în primul rând fondului comun şi nu neapărat împrumuturilor. Româna modernă are multe asemănări cu vechea sanscrită cum are şi cu latina, ori cu lituaniana sau cu vechea prusacă, dar asta nu înseamnă deloc că aceste limbi s-ar trage una din alta, ci pur şi simplu că au o origine comună. De ce s-a ignorat şi se ignoră în continuare acest fapt în mod atât de sistematic este pentru mine de neînțeles. Studiul comparativ al limbilor indo-europene a făcut posibilă recontituirea a peste 5.000 de rădăcini lexicale ale indo-europenei comune. Cercetarea atentă a peste 4.000 de rădăcini lexicale româneşti în comparație cu alte limbi indo-europene împreună cu o serie de legi fonologice constituie un volum de muncă uriaş, dar în acelaşi timp dă cercetătorului marea satisfacție a lucrului bine făcut, găsind în acelaşi timp o explicație ştiințifică multor date neelucidate şi tot atâtor erori anterioare. Trebuie precizat că românii nu au cucerit decât aproximativ 1/5 din actualul teritoriu de la nord de Dunăre unde se vorbeşte româneşte (Oltenia, Banatul şi sud-estul Transilvaniei). De asemenea, răscoalele dacilor supuşi, precum şi invaziile dacilor liberi aliați cu goții s-au ținut lanț în teritoriile ocupate de români încât cu fiecare ocazie de acest gen, românii se gândeau serios să abandoneze teritoriile de la nordul Dunării. În această situație de ostilitate între localnici şi ocupanți, este uşor de înțeles că supralicitatul proces de romanizare a fost destul de superficial în rândurile populației rurale, şi precum bine se ştie populația oraşelor şi armata au fost retrase odată cu retragerea lui Aurelian. Dată fiind această situație nimeni nu a explicat convingător vreodată cum aceşti daci (supuşi) au putut răspândi pe o rază de peste 1.000 de kilometri spre nord şi spre răsărit o limbă pe care o cunoşteau puțin sau aproape deloc, să nu mai menționăm că invadatori după invadatori veneau din aceeaşi direcție făcând teoria migrării spre nord şi răsărit a unei ipotetice populații romanizate aproape total implauzibilă. Singura explicație rămâne aceea că populația vorbind daco-romana a fost şi a rămas acolo unde a fost înainte de invazia romana şi unde se află şi astăzi, din păcate uneori în minoritate alături de diferiți noi veniți de-a lungul timpurilor. Aceste vechi teorii nu pot fi explicate logic şi cu date ştiințifice, cum nu poate fi explicată etimologia a o mulțime de cuvinte româneşti cu acelaşi soi de teorii..

Am schițat aici câteva probeme-cheie care nu mai pot fi ignorate de nici un cercetător serios al originii poporului şi limbii române.

Geometria naturii şi ritmicitatea vieții se oglindesc în arta arhaică, definită prin geometrism, simetrie şi repetiție.

După Nicolae Iorga, în vatra de civilizație tracică se găsesc însăşi rădăcinile geometrismului grec. Mircea Eliade sublinia faptul că cel care a dat viață formelor, simbolurilor şi înțelesurilor arhaice uitate de milenii în Europa a fost Constantin Brâncuşi. Uluitoarele sale forme arhetipale le-a făurit regăsindu-le rădăcinile şi izvoarele, forțele care le-au hrănit.

Într-adevăr, în opera brâncuşiană au țîşnit la lumină bogății strânse tăcut de-a lungul mileniilor, realități ancestrale purificate infinit în timp. Sculptorița Milița Petraşcu, eleva lui Brâncuşi între 1919 şi 1923, a învățat de la acesta rolul gândirii sintetice în artă. Ea va afirma: "Arta noastră are ceva de începuturi, de geneză,

Sorana GEORGESCU-GORJAN - revista "Brâncuşi", Tg.- Jiu

ULTIMUL DAC AJUNS PÂNĂ LA NOI

de esențializare a ideii. Ori arta modernă, aşa cum o vedea Brâncuşi şi cum o văd şi eu, reprezintă tocmai această întoarcere la sine".

Înainte să se realizeze monumentul Ecaterinei Teodoroiu în anul1935 la Târgu Jiu, artista a studiat îndelung tipurile de femei din județul Gorj. A surprins o extraordinară asemănare cu trăsăturile distincte ale strămoşilor daci. Monumentul creat de ea este străjuit de patru femei, "demne, viguroase, cutezătoare" "ca nişte Ane de Meşteri Manole".

În Munții Gorjului, sculptorița a regăsit "o stranie împărțire alpertră a dacilor", iar pe Constantin Brâncuşi l-a definit drept "ultimul dac ajuns până la noi". "Ca toți strămoşii noştri cei de demult din Dacia, Brâncuşi stătea de vorbă cu piatra şi lemnul pe care le socotea ființe". "Brâncuşi ştia totul (...). Era de o ştiință ancestrală şi apropierea lui de Deceneu mergea până la o reîntrupare". Până şi barba lui Brâncuşi îl evoca artistic pe Zamolxes.

Artista a modelat portretul lui Brâncuşi în anul 1937, realizând "un cap de vechi dac", de "nepot a lui Decebal", cu o "scânteietoare energiei a ochilor".

Spre sfârşitul vieții, se gândea să-i realizeze un cap mărit, "cocoțat pe o formă de ou". Căci ea afirma: "Brâncuşi a redescoperit oul, adică forma perfectă a existenței şi implicit a artei (...). Totul la el are

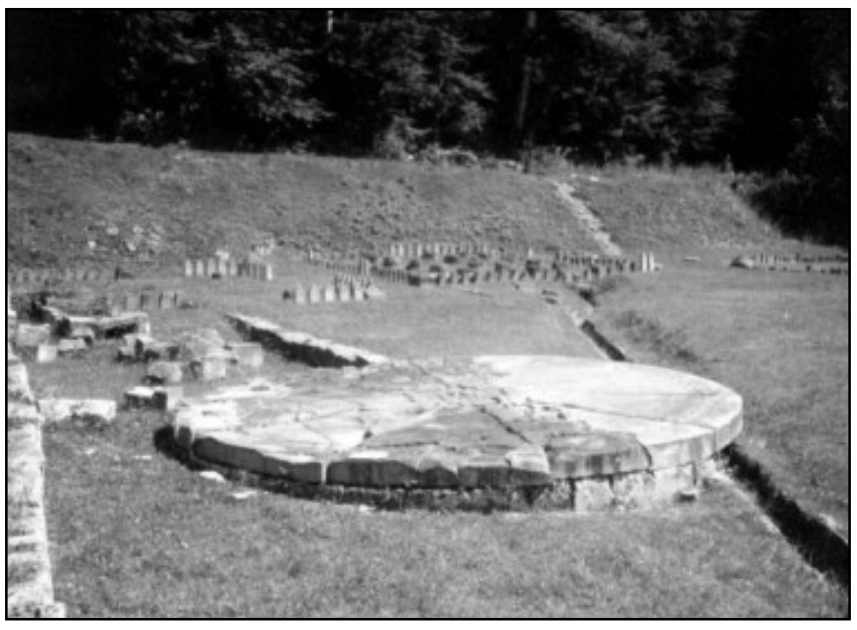

forma oului. Până şi modulii din coloana fără sfârşit". Miliței i se părea firesc ca cel mai mare novator dintre sculptori să se nască pe pamântul românesc, care "cu munții şi săpăturile apelor, cu deschiderea spre mare şi ascunzişurile Deltei nu este altceva decât o uriaşă sculptură, un model de arta hărniciei, de arta inteligenței şi de arta desăvârşirii".

"Oul brâncuşian simbolizează tocmai geneza, înțelepciunea, hărnicia dacilor care au coborât până la noi, întruchipați în Brâncuşi".

Se cuvine să amintim că şi Geo Bogza desluşea în atelierul brâncuşian "un interior românesc, dac şi predac, pe care şi-l durase ca pe o Sarmizegetusă sufletească, ale cărei ziduri n-aveau să fie niciodată năruite".

Dăcă Lucian Blaga îl considera pe Brâncuşi "cea mai înaltă ridicare a spațiului mioritic", Elena Văcărescu îl numea "sfânt păstor rumân" ce "nu mână oi ci stele. Din focurile fantastice care ard în el, se nasc prin calcinare esențe de idei", iar criticul James Farrell socotea că "în afară de Shakespeare şi Beethoven mai există un Dumnezeu - acesta este românul Brâncuşi".

Napoleon SĂVESCU
Dacia Revival International, New York, SUA

ORIGINEA RASEI UMANE:
CEI ZECE ADAMI SI CELE OPTSPREZECE EVE

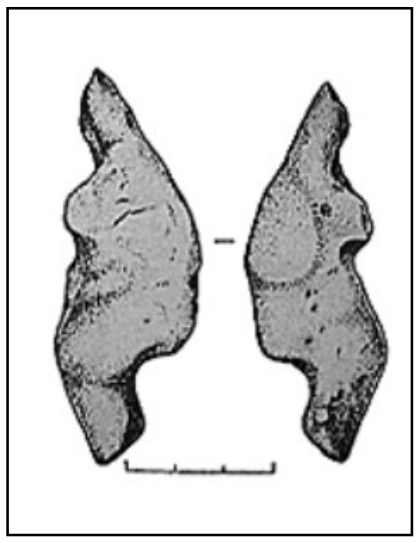

Madona din Cosăuți

O Evă venită din... Europa

Dacă din Cartea Genezei aflăm că Adam şi Eva au avut trei copii, pe Cain, Abel şi Seth, de la geneticieni aflăm de existența a 10 fii ai lui Adam şi 18 fiice ale Evei. Studiul genomului uman devine un important instrument ştiințific în cercetarea istoriei şi preistoriei rasei umane, de la începuturile existenței acesteia şi până în zilele noastre. Astfel, de la Nicholas Wade, "Science Time", New York Time, din 2 mai 2000, aflăm că oamenii de ştiință, studiind ADN-ul matern, moştenit din generație în generație, au putut urmări traseul cromozomial al speciei umane, mergând până la originea ei, ajungând, pur şi simplu, la acea pereche primordială, la Adam şi Eva. Americanii îşi redescoperă istoria, studiile recente cromozomiale arătând migrația omului preistoric spre America, nu din Africa, ci din Asia. Această migrare s-a produs din Asia acum 35.000 de ani, cu o singură excepție, a unei Eve venită din Europa, de undeva din nordul spațiului Carpato-Dunărean. Dar cum Eva aceasta a migrat, traseul ei nu s-a găsit, astfel încât se consideră că s-a făcut pe calea apei: fie spre vest, traversând Oceanul Atlantic, fie spre est, prin Marea Nordului. Peste noapte, englezii şi irlandezii devin frați, descoperindu-şi rădăcini comune, ciudate, din timpuri imemoriale. Norman Davies publica în "The Isles" - Oxford University Press -, un studiu despre ADN-ul mitocondrial extras din scheletul omului din Cheddar, de acum 8.980 ani, care s-a potrivit cu acela al unui învățător din satul Ceddar, Adrian Targett, dovedind astfel continuitatea genetică a populației locale, în ciuda numeroaselor invazii care s-au suprapus în timpul celor aproape 9.000 de ani.

Revoluție în gândire

Spre deosebire de analiza ADN folosită în medicina forensică, în studiile de mai sus se analizează legăturile dintre indivizi, şi nu indivizii în sine. Biologii pot determina, astfel, chiar mărimea unei populații antice şi, de asemenea, ramurile ei în cazul răspândirii acesteia în diferite grupuri. Astfel, arheologii descoperă o altă dimensiune în studiile lor care le revoluționează gândirea. Cel mai precis arbore al umanității, cel mai detaliat, a fost construit, după o muncă de ani, de către dr. Douglas C. Wallace şi colaboratorii acestuia de la Emory University School of Medicine din Atlanta, Georgia, SUA. Arborele uman al dr. Wallace este bazat pe ADN-ul mitocondrial, care este reprezentat de câteva mici inele genetice aparținând originii primordiale materne. Un arbore uman, de data aceasta având la origine analiza cromozomului "Y" (cel care stabileşte sexul masculin), a fost elaborat de dr. Peter A. Underhill şi dr. Peter J. Oefner de la Stanford University, CT, SUA. Geneticienii consideră, astfel, că populația de bază, "The ancestral human population", a fost foarte mică, de circa 2.000 de indivizi. Problemele au apărut în cadrul studiului cromozomului "Y" şi al arborelui acestuia, ca o consecință a faptului că unii bărbați, din aceeaşi generație, pot să nu aibă copii ori să aibă numai fete. Astfel, numărul cromozomilor "Y" stabili se poate diminua, chiar dacă populația, ca număr, nu se modifică. Prima populație umană a apărut undeva în Africa, după părerea geneticienilor, în urmă cu 144.000 de ani. În următorii 10.000 de ani, prin interferența mitocondrială şi a cromozomului "Y", vor apărea primele ramuri. Mitocondria, care este localizată în interiorul celulei, dar în afara nucleului acesteia, nu este afectată de schimbările genetice ulterioare, fiind trecută neschimbată de la mamă la copii. În principiu, toți oamenii ar trebui să aibă acelaşi cod ADN mitocondrial. În practică, ADN-ul mitocondrial va suferi modificări în decursul secolelor, fie datorită copierii greşite, fie radiațiilor. Cunoscând astfel răspândirea pe glob a celor 18 Eve care au suferit schimbări în codul ADN mitocondrial, putem determina azi originea maternă a unei persoane, indiferent dacă a schimbat sau nu regiunea ori continentul de origine. Dr. Wallace descoperă că aproape toți indienii americani au o mitocondrie care aparține ramurilor, pe care el le numeşte: A, B, C şi D.

Europenii aparțin unui set diferit de ramuri, de la H până la K, plus T până la X, sugerând că primii europeni moderni au sosit în Europa în urmă cu 39.000-51.000 de ani, corespunzând, cu datele arheologice, anului 35.000 î.d.H. În Asia, cea mai veche linie genetică cunoscută, M, va avea ca descendenți feminini liniile A până la D şi F plus G. Ramurile A, B, C, D se vor deplasa în America de Nord şi, de acolo, în America de Sud. Dar cum lucruri misterioase se întâmplă totdeauna şi peste tot în lume, tot în America de Nord vom găsi ramura feminină X, plecată din Europa, din nordul spațiului Carpato-Dunărean, pe o rută neştiută. La ce a dat ea naştere, vom vedea mai târziu. Vedem astfel cum de la originea primei Eve, din sud-estul Africii, de fapt a rădăcinilor primordiale feminine - L1, L2 şi L3 - din care se va păstra numai una (L3), se vor naşte cele 18 ramuri cunoscute ca "haplo groups", dar cunoscute popular ca cele 18 fiice ale Evei. Originea paternă, arborele cromozomial "Y", am găsit-o în cartea "Genes, people and language", apărută în luna martie a.c. şi scrisă de dr. Luca Cavalli-Sforza, fără însă să avem o comunicare oficială a cercetătorilor de la Stanford. Acest arbore are 10 ramuri principale.

Epopeea originii rasei umane trebuie rescrisă

Primele trei ramuri I, II şi III au fost găsite exclusiv în Africa. Ramura III migrează însă în Asia, din ea desprinzându-se ramurile de la IV până la X, care vor popula lumea. În Marea Japoniei găsim fiul IV, în nordul Indiei - fiul V, iar în sudul Mării Caspice - fiii VI şi IX. Dr. Cavalli-Sforza consideră că aceste ramuri ale cromozomului "Y" ar putea fi asociate cu grupurile principale de limbi vorbite în lume. Când Dr. Wallace a fost întrebat dacă ramurile mitocondriale ADN sunt şi ele în corelație cu limbile principale vorbite în lume, el a fost mai circumspect. Într-un articol publicat, în martie a.c., în "The American Journal of Human Genetics", Dr. Wallace identifica o populație în sudul continentului african, nord-vestul deşertului Kalahari, Vasike Kung, a cărei vechime cromozomială este cea mai apropiată de rădăcina cromozomială originală. O altă populație africană, care este aproape la fel de veche ca cea sus-amintită, este cea a pigmeilor Biaka din centrul Africii. Amândouă grupurile de populație trăiesc în regiuni izolate şi aceasta pare a fi cauza pentru care ADN-ul lor mitocondrial nu arată prea multe schimbări față de cel ancestral. America, fiind țara care investeşte cei mai mulți bani în aceste studii, are şi cei mai mulți cercetători în acest domeniu de pionierat. Astfel, dr.Joseph Greenberg, lingvist la Stanford University, a propus trei migrații, corespunzătoare cu cele trei grupuri lingvistice ale americanilor, cunoscute ca: amer-ind, Na-Dene şi Eskimo-Aleut.

Studiul mitocondrial al dr.Wallace arată că sosirea primelor grupuri în America a fost mult mai complexă decât o simplă migrare de populație. Din ramurile A, B, C şi D găsite la populația băştinaşă nord-americană, A, C, şi D se găsesc şi în Siberia, sugerând ca principală sursă migrația acestora în America de Nord. Absența ramurii B în Siberia ne sugerează sosirea acesteia de undeva de peste ocean. Surpriza mare s-a produs în anul 1998, când dr. Wallace găseşte ramura X, o ramură europeană foarte rară printre nativii Americii de Nord, ca Ojibwa şi Sioux. La început, el a considerat că aceasta a apărut în urma căsătoriei localnicilor cu europenii moderni. Dar, X-lineage-ul american s-a dovedit a fi...pre-columbian (!), având o vârstă între 15.000 şi 30.000 de ani. X-lineage-ul european a avut două căi de a ajunge în America: una trans-Siberiană, dar nu s-au găsit urmele ei în populația siberiană; alta trans-Atlantică...acum mai mult de 20.000 de ani!!! Când primii oameni "moderni" au început să părăsească Africa, acum 50.000 de ani, au făcut-o probabil în grupuri mici, de câteva sute, aventurându-se ca vânători, în căutarea hranei. Ei au venit în contact cu populația de Neanderthal, care i-a precedat. Biologul Edward O. Wilson, într-un interviu acordat în The Wall Street Journal, vorbind despre istoria originii rasei umane, spunea: "noi trebuie să rescriem epopeea originii rasei umane". Şi tot el adăuga : "Homo Sapiens a avut şi are o istorie dată naibii! Şi când spun asta, mă refer la acea istorie îndepărtată, la istoria evoluției, la istoria lui genetică, la care trebuie să adăugăm şi istoria culturală şi religioasă a ultimilor 10.000 de ani" .

Mulți biologi ai lumii, care reconstruiesc istoria rasei umane, *spun:"Noi toți suntem frați africani la origine"!* Când oare şi istoricii noştri se vor trezi şi vor accepta originea poporului nostru Carpato-Dunărean ca fiind cel ce a dat naştere poporului european modern, când se va termina cu basmul romanizării populației dacice şi se va accepta şi de către ei adevărul: că spațiul Carpato-Dunărean este vatra Vechii Europe, iar poporul nostru este cel mai vechi popor european ?

Noi discutii asupra coifurilor dinastice dacice

de prof. dr. Vasile Boroneanț

Recentele discuții din cadrul Comisiei Româno-Iugoslave privind cercetările arheologice din zona Porților de Fier ale Dunării au readus în atenție problema prezenței dacilor în zonă înainte de cucerirea romană. În acest cadru, între problemele în dezbatere a fost şi aceea a tezaurului dacic descoperit în zona "Cataractelor" de la Porțile de Fier, cu puțin timp înainte de începutul primului război mondial. Tezaurul a fost găsit în apă, pe stâncile de la Porțile de Fier, de către un marinar naufragiat în zonă.

Tarabostes

Numărul pieselor din tezaur este necunoscut, dar câteva din ele au ajuns în colecția lui Franz Trau din Viena şi în Muzeul Porților de Fier din Turnu Severin. De aici, tot pe bucăți, a fost achiziționat de diverşi colecționari ajungând, coiful la Muzeul de Istoria Artelor din Detroit iar vasul de tip situlă la Metropolitan Museum din New York. La muzeul din Detroit se află şi un vas de tip arribalos ornamentat cu motive dacice specifice. Ulterior, în anii '80, a fost descoperit şi tezaurul de la Peretu, jud. Teleorman, în care este prezentă şi o variantă a aceluiaşi tip de coif de argint, ceea ce a făcut ca specialiştii să vorbească despre un atelier în care au fost confecționate ambele coifuri.

Cercetările din ultima vreme duc spre concluzia că dinastia dacică ce stăpânea întreaga regiune a Dunării de Jos până în zona Porților de Fier, în sec al IV î.Chr., ajunsese la o organizare politico-administrativă comparabilă cu cea vecină din Regatul Macedonean. Cu aceasta se ajunge la dispute politice care generează expediția lui Alexandru Macedon din 325 împotriva geților. Cu această ocazie se vorbeşte din nou despre fabuloasele bogății în metale prețioase ale regilor daci. Armatele lui Alexandru trec Dunărea pe un pod de vase situat între râurile Vedea şi Jiu. Reconstituirea momentului este făcută după spusele istoricului antic Adrian.

În urma unor noi studii asupra celor două coifuri s-a ajuns la părerea că anterior acestei expediții, dinaşti daci din zonă găsiseră o formă de afişare emblematică a reprezentării, proprie dinastiei lor. Reprezentarea este o sinteză în principal din trei elemente din zonă ce țin de peisajul faunistic şi vegetal. Reprezentarea emblematică este alcătuită dintr-un vultur cu un penaj bogat şi creasta pe situla de la Agighiol şi coiful de la Peretu care ține în cioc un peşte iar în gheare un iepure. Această reprezentare emblematică se localizează pe obrăzarul drept al coifului.

În timp ce țapul (căpriorul) pe coiful de la Porțile de Fier se află pe obrazul stâng iar pe cel de la Peretu un cerb. Elementele de decor florale însoțitoare, în special, pe coiful de la Porțile de Fier sunt reprezentate de elemente florale locale, pe apărătoarea care protejează ceafa.

Este scos în evidență faptul că aceste elemente florale şi faunistice de decor sunt reprezentate şi pe ceramica fină (de bună calitate) din aproape toate cetățile (davele) dacice cunoscute până acum. Acest fapt explică caracterul unitar al figurărilor ornamen-tare dacice de pe întreg spațiul locuit de ei, a produselor meşterilor argintari şi aurari daci.

Acelaşi element emblematic este figurat şi pe cupele de argint de tip situlă între care şi pe piesa aflată la Muzeul Metropolitan din New York. Vulturul cu peştele în cioc şi iepurele (sau pui de mistreț) în ghiare, se află şi pe vasul situlă descoperit la Agighiol datat la începutul secolului al IV-lea î.Chr.

Motivul apotropaic de pe fața coifului de la Porțile de Fier este acelaşi cu cel de pe coifurile anterioare de la Poiana - Coțofeneşti, Cucuteni-Băiceni. Reprezentările cu scene de vânătoare specifice de pe ultimele două şi în parte de pe cel de al Agighiol dispar în etapa următoare din a doua jumătate a secolului.

Concluzia este că dinaştii daci, la mijlocul secolului al IV-lea, au ajuns la concluzia necesității găsirii unui semn emblematic care să-i reprezinte în cadrul dinaştilor epocii. Dispersarea pieselor din tezaurul de la Porțile de Fier şi lipsa unor descoperiri asemănătoare, cum este cea de la Peretu a făcut ca această realitate iconografică istorică să scape cercetătorilor arheologi şi ai istoriei artelor antice din zonă şi din această parte a lumii vechi în general. Prezența pieselor din tezaurul de la Porțile de Fier în trei mari muzee ale lumii (New York, Detroit, Drobeta Turnu-Severin) şi trecerea lor prin colecțiile muzeeale din Viena au trezit interesul specialiştilor privind tezaurele dacice în special reprezentate de coifuri şi alte obiecte din metale prețioase specifice lumii geto-dace.

Prima scriere, datată cu 5.500 de ani înainte de Christos, apare pe obiectele descoperite la Tărtăria, în România

Cercetătorul Haral Harmann din Bruxelles lansează o teorie revoluționară

«Scrisul a fost inventat în Balcani»

de Gabriela Anghel

În cărțile de şcoală pare că totul este clar şi definitiv: «Scrisul a fost inventat de sumerieni, în Mesopotamia, în jurul anului 3.300 î. Ch., ca răspuns la exigențele economico-administrative ale oraşului-stat Sumer». Cercetările arheologice din ultimii ani au pus însă sub semnul incertitudinii această teorie.

În urmă cu câteva luni, «leagănul» scrierii a fost mutat în Egipt şi «învechit» cu circa un secol. Dar în prezent şi acest leagăn s-a mutat undeva în Balcani, în plină Europă, unde oamenii au început să scrie spre anul 5.500 înainte de Christos, adică cu două mii de ani înaintea sumerienilor şi a vechilor egipteni.

Enciclopedia alfabetică în piatră

Scrierea se pare că a fost inventată de mai multe ori în istoria omului şi resortul care a stat la originea sa a fost mereu religia. Doar într-un singur caz, Mesopotamia, resortul a fost de tip economic.

Această teorie revoluționară a fost susținută de curând la Milano, în cadrul unei reuniuni cu tema «Originile scrierii».

Pentru a ilustra tezele susținute, Haral Harmann, cercetător la «Research Centre on Multilingualism» din Bruxelles, a prezentat o serie de semne care apar pe mici obiecte descoperite la Tărtăria (România), în Serbia, Macedonia şi Bulgaria, în mare parte semne unghiulare sau buclate, săpate în mici vaze sau figurine feminine, obiecte asociate cultului Marii Mame. Cercetătorul a susținut că această protoscriere europeană a avut o viață extrem de lungă, fiind utilizată şi în nordul Greciei, în anul 3.200 î. Ch., rezistând şi la impactul cu indoeuropenii - dovadă păstrarea semnelor în scrierea Lineară A, din Creta, în cel de-al treilea mileniu î. Ch. Legătura dintre caracterele individualizate în Balcani şi cele ale Linearei A, demonstrează că 60% din ultimele (jumătate din totalul celor cunoscute) derivă direct din cea mai veche scriere europeană, cea din Balcani...

Scrierile extramesopotamice, a precizat Harmann, au apărut fără nici o motivație economică, toate fiind realizate pentru «a vorbi cu zeii» sau pentru a acredita originea divină a puterii suveranilor. Demonstrația lui Harmann a fost ascultată cu mult interes de public, dar cu o tăcere academică de alți cercetători, care, uşor de prevăzut, nu vor accepta prea rapid o ipoteză atât de revoluționară şi care are şi multe aspecte de clarificat.

Duceți-vă şi spuneți tuturor locuitorilor de pe Terra că Dacii nu au murit şi că, împreună cu Domnul Iisus Hristos, Zalmoxienii sunt nemuritori.

Pr. Dumitru Bălaşa, cercetător istoric

Aşa îl văd, îl ştiu şi aşa este părintele Dumitru Bălaşa:

Un înțelept al neamului românesc

Sămânță Carpatică de lumină, izvor de omenie, suflet vrednic de măreția străbunilor, slujitor devotat al lui Hristos, patriot legendar şi părintele numit al daco-românilor, bunic dăruit de cer pentru toți românii de pretutindeni, acesta este pe drept cuvânt părintele Dumitru Bălaşa la cei 90 de ani ai săi.

Cercetător istoric plin de înțelepciune şi meticulozitate, încercat de soartă în fel şi chip, are darul de a găsi fereastra timpului deschisă şi intră pentru totdeauna prin ea, devenind dovada vie a speranței reîntoarcerii românilor către originile lor milenare.

Preocupat adânc de izbăvirea noastră prin puterea credinței, părintele Dumitru Bălaşa cucereşte peste ani titlul de Cavaler al Ortodoxiei, rămânând consecvent principiilor sacre ale călătoriilor sale de peste milenii, urmând calea adevărului în cercetările sale, căci nu l-au putut intimida niciodată energiile negative.

Simbol al răbojului românesc, venit cu cele patru vânturi pentru a umple de duh cunoaşterea sufletului românesc, stâlp de mărturie dreaptă a scopului vieții trecătoare a lumii materiale, luptător neînfricat şi exponent al manifestării neîncetate a puterii energiei maxime pozitive, cu o viață pusă pentru totdeauna în slujba propăşirii şi bunăstării neamului românesc, părintele Dumitru Bălaşa întotdeauna afirmă:

"Da, există viitor pentru România, iar pe voi, copiii mei, cei care mă ascultați, vă binecuvântez să rămâneți în veci copii, mereu să vedeți, să visați şi să aveți parte de miracole aşa cum au fost, sunt şi vor fi totdeauna dăruiți toții fiii drepți ai României".

Dumitru Misăilescu - Panu

Ortodox convins, poate chiar pătimaş

O operă de spargere a tiparelor, de ieşire de sub autoritatea unor „monştri sacri" - care, ei înşişi, şi-ar fi abandonat tezele depăşite de informația istorică şi de adâncirea reflecțiilor - o face, de pildă, după o viață de cercetare atentă a izvoarelor, preotul istoric Dumitru Bălaşa, despre care am mai vorbit şi asupra căruia dorim să revenim, sinteti-zând.

Ortodox convins, poate chiar pătimaş, după cum l-am remarcat într-o împrejurare, preotul-istoric D. Bălaşa, pentru prima dată atât de atent la izvoarele istorice, deci atât de convingător, pune în evidență marea personalitate a „păgânului" Zalmoxis al traco-geto-dacilor, văzându-l însă nu ca pe un păgân - cu sensul îndeobşte acordat - ci ca promotor al dreptei credințe a neamului său, creator de religie, în rând cu marile personalități de acest fel ale antichității.

Multe din problemele expuse întâi în „cărticica" „De la Zalmoxe la Iisus Hristos..." le reia şi le dezvoltă în cartea „Țara Soarelui sau Istoria Dacoromâniei...", asupra căreia atragem deosebita atenție a tuturor. Desigur, cartea trebuie re-editată mai îngrijit, dar în cuprinsul ei adevărul izvoarelor „strigă" la fiecare pagină!

Inscriindu-se pe linia lui N. Densuşianu, Mihai Eminescu, B.P. Haşdeu, Mircea Eliade şi a atâtor excelenți cunoscători şi prețuitori ai tradiției şi sufletului românesc, D. Bălaşa a ținut în sine adevăruri pe care nu le-a putut spune nici odinioară şi nici sub regimul comunist, ale cărui închisori şi rigori le-a cunoscut din plin, dar acuma a „răbufnit", hotărât să meargă până la capăt. Cele două lucrări citate - şi suntem informați despre încă una, poate chiar apărută între timp - reprezintă un rezultat al coroborării tuturor categoriilor de izvoare - evident, cu mijloacele nu atât de bogate ale urbei sale de pe Olt.

Pornind de la străvechimea locui-rii traco-geto-dacilor în spațiul Car-pato-Danubiano-Balcanic, D. Băla-şa, valorificând izvoare disprețuite sau ignorate pe nedrept de unii, enunță teza celui mai vechi regat feminin în acest spațiu, cu o tulbu-rătoare succesiune a reginelor, păzi-te de teribila „gardă de corp" a ves-titelor amazoane, identificate de izvoare pe malurile Istrului, deci la Dunărea de Jos, regine zeificate ulterior.

Cu privire la limbă, susține teza că „limba latină cultă s-a născut ca limbă moartă (ca şi elina)", ea aparținând unui „grup restrâns de inițiați", căci „roiurile" traco-geto-dacice - şi autorul insistă asupra romanilor/ramanilor - au dus cu ele o limbă populară (lingua rustica), „limba veche daco-tracă", a cărei urmaşă, desigur evoluată, este limba română. Şi insistă asupra acestei chestiuni.

Din acest spațiu al „Vechii Europe" a traco-geto-dacilor a pornit, treptat, în restul continentului, încă şi în Asia, atâta spiritualitate, în roiuri „succesive sau prin împrumuturi", de la Cultul Soarelui şi al Focului sacru până la diverse zeități care au intrat în culturile „clasice" ale antichității şi în cele ce le-au urmat.

Ajungând la marele reformator al traco-geto-dacilor, Zalmoxis, întregind informația cu datele despre urmaşul său de mai târziu, Deceneu, şi despre epoca acestuia, D. Bălaşa abordează cu seriozitate informațiile lui Iordanes, atribuind traco-geto-dacilor un „cod de legi" - Belagines - „Legile frumoase" - venind de la primele regine, prin Zalmoxis şi ceilalți mari preoți ai zeului suprem şi perpetuate, asimilate în „dreptul românesc" medieval şi modern. De asemenea, pornind tot de la Iorda-nes, care se baza pe izvoare ante-rioare, între care, sigur, pe Getica lui Dion Chrisostomul, apreciază înalta ştiință din centrul geto-dac de la Sarmisegetuza, asimilând-o cu o veritabilă „Universitate" a anti-chității.

Coroborând ansamblul izvoare-lor, D. Bălaşa demonstrează anteri-oritatea lui Zalmoxis față de Pitagora, pe linia convingerii perso-nale a lui Herodot dealtfel, după cum, la fel, demonstrează anterioritatea Jurământului „medici-lor lui Zalmo-xis" față de de Jurământul lui Hipocrate.

Desigur, multe din susținerile preotului-istoric Dumitru Bălaşa vor şoca pe istoricii de Universitate şi de Academie, dar pe toți aceştia lucrările autorului îi invită, înainte de orice, la luarea în considerație a tutu-ror categoriilor de izvoare, la corobo-rarea lor riguroasă, părăsind etiche-tările „de autoritate" şi mai ales tiparele şi schemele pe care infor-mația istorică şi reflecția ştiințifică - adâncă şi responsabilă - nu le mai poate tolera.

Conf.Univ.Dr. G. D. Iscru

“Mulţumesc lui Dumnezeu că la 91 de ani mi-a dat prilejul să văd ceea ce am visat o viaţă întreagă: pe Burebista din nou în inima Daciei!”

Părintelui Dumitru Bălaşa,

binecuvântare

În dreapta Sa rânduială, care se relevă înţelegerii noastre în ceasuri privilegiate, Bunul Dumnezeu alege pe unii din semenii noştri pentru un destin special. Aşa este şi cazul venerabilului părinte Dumitru Bălaşa, pe care Cel Atoatefăcător şi Pronietor l-a trecut prin mari încercări, verificându-i credinţa şi l-a adus la adânci şi luminate bătrâneţi, pentru a ne spune în această vreme un mesaj creştin de demult şi de azi, care nu trebuie uitat.

Născut într-o familie de ţărani şi îmbrăţişând de timpuriu misiunea preoţească, părintele Dumitru Bălaşa a fost şi un excepţional cercetător istoric medievist, profilat pentru luminarea trecutului aşezămin-telor de cult (biserici, mănăstiri şi schituri) din Oltenia, mai ales, şi pentru reliefarea unora dintre personalităţile mai puţin cunos-cute care au ilustrat acest trecut. În felul acesta şi-a câştigat un nume nepieritor în istoria bisericii ortodoxe şi a culturii româneşti.

Astăzi, părintele Dumitru Bălaşa este în fruntea unui curent cultural care năzuieşte să rescrie istoria poporului nostru în lumina izvoarelor antice şi medievale ignorate mai bine de o sută de ani de istoriografia oficială. Ideile părintelui Bălaşa sunt împărtăşite de tot mai mulţi cercetători din ţară şi din afară, încât ne gândim la împărtăşirile pe care Domnul Dumnezeu i le dădea Sfântului Apostol Pavel: „Nu te teme, ci vorbeşte; nu tăcea, căci Eu sunt cu tine şi nimeni nu va pune mâna pe tine ca să-ţi facă rău...” (F. Ap. 18/ 9-10).

La 90 de ani îi adresez părintelui Dumitru Bălaşa binecuvântare de la Dumnezeu pentru mulţi ani în continuare, cu sănătate, putere de muncă şi împliniri duhovniceşti.

În acelaşi timp, binecuvântăm osârduitorii acestei cărţi, dorindu-le să mai aducă noi asemenea ofrande ortodoxiei şi culturii româneşti.

P.S. Gherasim,
episcopul Râmnicului,
preşedinte de onoare al
Comisiei Eclesiastice
de Istorie Comparată
din cadrul Sfântului Sinod
al Bisericii Ortodoxe Române

DACOROMÂNISTUL

Până în urmă cu 15 ani, era cunoscut ca medievist, aşa cum l-au catalogat Robert Deutsch, Damaschin Mioc, Horia Nestorescu - Bălceşti ş.a.

După participarea la al XV-lea Congres Internaţional de Istorie (ţinut în 1980 la Bucureşti) Părintele Bălaşa a trecut la cercetarea izvoa-relor de Istorie Veche. Rezultatul observaţiilor şi valorificarea unor date noi, neobservate de alţii, le-a concretizat în lucrarea de faţă (*„Ţara Soarelui sau Istoria Daco-României”*, ed. a II-a).

Apar aici mai multe date şi interpretări esenţiale, absolut inedite. Cel dintâi regat feminin, având în frunte pe rând, pe regina Dokia (Dacia) - slujitoarea Soarelui, pe Hestia - Vesta, îngrijitoare a Focului Sacru în perioada matri-arhatului; cel mai vechi cod de legi, Beleaginele sau Legile Frumoase; Marele Preot şi rege Zalmoxa în perioada patriarhatului; şcoala zalmoxiană la care au învăţat şi elevii lui Pitagora; Pentagrama magică; Zodiacul; Jurământul medicilor zalmoxieni (nu este decât aşa-zisul jurământ al lui Hipocrat - amplificat - pe care îl depun şi în prezent medicii din întreaga lume); Cetatea Soarelui sau Cetatea Soarele (Helis) refăcută de craiul Sarmis şi de crăiţa Getuţa; Mirajul comorilor dacice ce a declanşat cea mai mare migraţie cunoscută pe Terra, aceea a nomazilor, spre Dacia Felix. Alte capitole sunt: Desfiinţarea Imperiului Roman şi înfiinţarea Imperiului Dacia-Mare la începutul secolului al IV-lea de către cei doi împăraţi daci autentici: Galeriu cel Bătrân (+311) şi Galeriu cel Tânăr (+313); Curţile lui Ler-împăratul (de la Romula, judeţul Romanaţi); Arcul de Triumf al lui Galer I de la Salonic; Podul de la Celei; Vlahernus - rege dac; Vlahii sunt aşa-numiţii Daci, etc. Am citat numai câteva din importantele titluri care dovedesc continuitatea neamului daco-român pe aceste străbune meleaguri.

Toate temele tratate de părintele Bălaşa sunt noutăţi pentru istorio-grafia universală. Ele prezintă într-o lumină nouă cel mai vechi neam din vatra numită de oamenii de ştiinţă, de arheologi, VECHEA EUROPĂ, cu sediul în Corona Montium (Transilvania).

Am citit manuscrisul cu un interes deosebit şi cu plăcere şi-l recomand spre studiu atât Românilor din ţară cât şi celor din străinătate. Cartea se adresează în special cadrelor didactice, studenţilor, elevilor şi tuturor celor ce-şi iubesc Patria - Ţara Soarelui.

Dr. Nicuşor Constantinescu
Washington, U.S.A.

A plecat părintele Bălaşa

24 august 2001. La Orăştie se dezvelea prima statuie din lume a marelui rege dac Burebista. Pe o căldură sufocantă, sute de oameni ascultau răbdători discursurile ce au urmat dezvelirii propriu-zise. Mulţi vorbitori omagiau această ctitorie, dar discursurile păreau prea lungi datorită canicului. Lumea începea să caute tot mai mult un petec de umbră. Amfitrionul acestei manifestări anunţa însă, cu emoţie în glas, că va da cuvântul următorului vorbitor pe care îl caracteriza, nici mai mult, nici mai puţin, decât drept „Părintele dacismului în România”. La 91 de ani, de la Drăgăşani, venea să se închine în faţa lui Burebista, Părintele Bălaşa. Inaintea asistenţei apăru, astfel, un preot mic de stat, îmbrăcat în straiele tradiţionale, cu o barbă vâlvoi şi cu o privire cutremurătoare. Işi dădu jos, cu smerenie, boneta monahală şi începu a glăsui. Un tunet de s-ar fi pogorât pe pământ, nu ar fi uimit asistenţa ca vocea sa puternic pătrunzătoare. In piaţa centrală a Orăştiei s-a aşternut liniştea.

Glăsuia cu o forţă nevăzută, care pătrundea în sufletelor tuturor celor ce-l ascultau.

Nu mai conta căldura care topea şi asfaltul, când părintele Bălaşa îi mulţumea Domnului din cer pentru bucuria de a-l fi făcut ca, la 91 de ani, să aibă ocazia să vadă ceea ce a visat o viaţă întreagă: Aducerea lui Burebista acasă, acolo unde îi este locul, pe soclul său construit de conştiinţa celor ce au crezut în măreţia sa. Nici musca nu s-a auzit timp de optsprezece minute, cât a glăsuit Părintele.

Toate discursurile care au urmat au fost ascultate doar din complezenţă, pentru că spusele Părintelui au fost atât de pătrunzătoare, încât orice s-ar fi rostit după, ar fi fost de prisos. Peste un an, la următorul congres de dacologie, Părintele Bălaşa avea să fie din nou prezent şi maiestuos alături de prietenii săi în ale dacismului. Dorea din suflet să meargă din nou la Sarmisegetusa Regia, să ţină acolo o slujbă, aşa cum o făcuse şi în alte rânduri. Iubea acel loc din toată fiinţa sa, iar Incinta Sacră, spunea el, îi dădea puteri nebănuite, puteri pe care şi le folosea în bătălia pentru aşezarea dacilor pe tronul cu nestemate al istoriei. Trebuia doar stabilită ziua în care urma să calce din nou pe urmele dacilor la Sarmisegetusa.

In ajun de Sfânt Crăciun, părintele însă n-a mai avut răbdare. A plecat de unul singur să-şi întâlnească personal strămoşii în care credea cu toată fiinţa sa.

A plecat liniştit, asemenea unui sol dac trimis la Zamolxe. A plecat ducând cu el un lucru drag sufletului său, pe care l-a păstrat ca pe ceva sfânt: **panglica tricoloră** ce înfăşura statuia lui Burebista înainte de dezvelire făcea parte din marile sale comori. Prietenii credincioşi i-au aşezat-o alături, înainte de plecarea sa spre marile câmpii ale Domnului.

Vladimir Brilinsky

Iarna Părintelui Bălaşa s-a sfârşit pe Muntele Sfânt al dacilor

Această pagină, poate, nu are nimic în comun cu realitatea...

UNDE-I SABIA ???

Se spune că demult, tare demult, pe vremea când Stalin îşi avea portretele afişate pe toţi pereţii României, două fete sărmane dintr-un sat pierdut de munte lucrau cu ziua la un şantier arheologic. Săpau, de dimineaţa până seara, pentru 20 de lei, pentru că atunci leul era mic şi pricăjit. Asta era singura lor sursă de venit. Domnul cel mare, Bătrânul, cum i se spunea pe ascuns, care era şeful şantierului trecea dimineaţa, le arăta de unde până unde să scurme pământul şi pleca mai departe cu vagonetul. Mai venea odată seara şi aduna ce găseau fetele. Cioburi şi bucăţi de fier de tot felul se găseau din belşug şi domnul era tare bucuros când pleca încărcat. Dar era tare furios când fetele nu găseau ce-i convenea lui. De câteva zile fetele cu pricina nu prea mai dădeau de urmele celor care vieţuiseră cu două mii de ani înainte pe aceste locuri. Bătrânul le ameninţa că nu le mai primeşte la lucru dacă nu dau randament. Pământul era plin de apă şi se săpa tare greu. Dar într-o zi, după ce-şi potoliră foamea din pachetelul de acasă cu slană şi ceapă, se apucară de săpat cu mai multă râvnă. În ziua aceea nu găsiră mai nimic şi tare se temeau de mânia bătrânului. Însă la un moment dat, sapa uneia din fete se izbi de ceva tare şi cu sunet metalic. Se apucară amândouă să sape mai repede şi în câteva minute găsiră ceva care semăna cu o sabie. Era plină de pământ şi numai forma alungită le dusese pe fete cu gândul că ar putea fi vorba de aşa ceva.

Cu toate că nu aveau voie, se duseră iute la râul care curgea tare aproape de locul unde săpau şi începură să spele sabia. Pe măsură ce apa rece a râului curaţa sabia, aceasta devenea tot mai strălucitoare. Mânuţele fetelor frecau de zor "găsitura" şi nu mică le fu mirarea când terminară să vadă că sabia era galbenă şi sclipitoare ca de aur. Chemară iute alţi copii care săpau şi ei mai încolo şi ,cu toţii, se minunară de frumuseţea ei. Parcă era nouă şi strălucea aşa cum îşi închipuiau ei, ascultând poveştile pe care le spuneau iarna bunicii la gura sobei. La început, au învelit-o într-un sfeter de lâna, cu gândul să o ascundă. N-au mai lucrat nimic în ziua aia şi se tot gândeau ce să facă. La ora 6 Bătrânul veni cu vagonetul şi era tare încruntat. De teama lui dar şi de poveştile cu blestemele aurului, fetele îi dădură acestuia sabia, aşa învelită în sfeter, cu inima cât un purice de teama de a nu fi certate că au spălat-o. Când o văzu bătrânul, faţa i se lumină dintr-o dată şi le luă pe fete la pupat. „Fetelor, nici nu ştiţi ce aţi găsit, asta este din aur şi aşa ceva nu s-a mai văzut până acum!", strigă bătrânul entuziasmat. Scoase repede portofelul din buzunar şi le dădu fetelor câte o sută de lei. Mai mult,le spuse că trei zile au liber, ca recompensă pentru descoperirea făcută. Fetele, scăpate de emoţii şi bucuroase de câştigul nesperat, plecară acasă să anunţe vestea cea mare părinţilor.

După alte trei zile veniră din nou la lucru. Bătrânul nu mai era acolo, plecase la Bucureşti la domnii cei mari. La locul unde săpaseră, totul era acoperit cu pământ, ca şi cum nimeni nu dăduse cu sapa pe acolo. Ceilalţi domni le-au dus în altă parte la săpat, mult mai departe de locul cu pricina.

După ce Stalin a devenit doar o amintire, după ce s-au aşternut ceva ani peste întâmplarea cu pricina, după ce Bătrânul nu mai era demult printre cei vii povestea cu sabia apăru din nou de la o bătrânică dintr-un sat pierdut prin munţi. Era una din cele două fete care o găsiseră cu mulţi ani în urmă. Mulţi au ascultat povestea ei iar unii chiar au încercat să dea de urma sabiei de aur.

Sabia, parcă a înghiţit-o pământul.Nimeni din domnii de sus nu ştiu nimic de ea. Nu a apărut vreodată în rapoartele arheologice ale Bătrânului şi nu se afla acolo unde ar trebui să se afle.

Cine are curajul să insiste cu povestea sabiei, află de la domnii cei mari ce ar trebui să răspundă: că bătrânica din munţi e cam senilă, ba mai mult, că ar fi cineva care a pus-o pe bătrână să inventeze povestea. Doar pentru a-l denigra pe Bătrânul care a plecat dincolo ducând cu el nu numai taina sabiei de aur ci şi multe altele trebuincioase scrierii istoriei adevărate.

CINE POATE HOTĂRÎ DACĂ SUBIECTUL DE MAI JOS ESTE DE RÂS SAU DE PLÂNS?

El conţine perle ale celor ce-şi rod coatele pe băncile şcolilor. Aceste texte sunt o dovadă că unii şi le rod degeaba. Oare este numai vina lor?

- A fost la fel ca în istoria cu Romeo şi Julieta care au supt la o leoaica.

- Personajul lui Camil Petrescu are conştiinţa pură, dar încărcată.

- Meritul principal al lui Geo Bogza este că el însuşi este martor la ceea ce vede.

- Cronicarii munteni îi lăudau pe stăpânii lor cu cuvinte frumoase, iar pe duşmani cu ocări şi insulte.

- Substanţa cenuşie este mai proeminentă la copii care pe măsură ce cresc se împuţinează.

- Ionel s-a urcat pe un cal, a pus toba de gât şi goarna la gură; cu o mână bătea toba, cu cealaltă sufla cât putea în goarnă.

- După moartea părinţilor săi, Creangă şi-a trăit viaţa în continuare până în ultimii ani ai vieţii lui.

- Din cauza condiţiilor grele, Eminescu a murit de foame toată viaţa.

- Rebreanu ne înfăţişează în "Pădurea spânzuraţilor" o pădure plină cu pomi în care spânzuraţii ţin loc de crengi.

- Datorită faptului că Lăpuşneanu chinuia pe boieri tăindu-le nasul, urechile, mâinile etc., el le-a devenit antipatic acestora.

- Toma Alimoş se răzbună pe boierul Manea care l-a rănit mortal pe la spate cu ajutorul laşităţii.

- Lăpuşneanu era un tiran care găsea plăcere în schingiuiri adică avea cruzime statică.

- Mama lui Niculăieş murise din frageda copilarie.

- În secolul al XV-lea limba vorbită de popor era considerată vulgară şi n-o vorbea nimeni.

- Eminescu arată că fonfii, flecarii şi guşaţii se adunau în sfatul ţării să-şi satisfacă nevoile.

- Ienăchiţă Văcărescu a lăsat urmaşilor săi Văcăreşti un testament scris într-un ritm săltăreţ.

- La noi, berzele se înmulţesc încă din zbor.

- Preţuirea pe atunci a scriitorului după moarte o cunoştea Eminescu din experienţa personală.

- Azi luptăm pentru îmbunătăţirea cât mai profundă a trecutului şi pentru realizarea a cât mai multe contradicţii în prezentul tot mai luminos.

- Limba nu ne-a putut-o lua, pentru că, vorba poetului, "e o comoară în adâncuri înfundată, pe moşie revărsată".

- Poporul român s-a format prin căsătorirea bărbaţilor romani cu fetele dacilor şi invers.

- Ţăranii lui Creangă vorbesc o limbă fără greşeli de ortografie.

- După moartea părinţilor săi, Creangă şi-a trăit viaţa în continuare până în ultimii ani ai vieţii lui.

- Personajele din "Neamul Şoimăreştilor" sunt reprezentative pentru secolul XVII pentru că au trăit epoca aceea.

- Cruciadele sunt nişte războaie organizate de papalitate, nobilimii din orientul de apus pentru cuceriri de teritorii.

- Datorită faptului că Lăpuşneanu chinuia pe boieri tăindu-le nasul, urechile, mâinile etc., el le-a devenit antipatic acestora.

- Ludovic al XVI-lea era regele ţării. El ţinea cu Franţa deoarece era bun prieten cu Danton. Ţărănimea era împotriva Franţei deoarece Franţa voia să ocupe ţara lor. Insurecţii din Paris auzind ca Ludovic al XVI-lea ţine cu Franţa, la 1 august 1792 au propus să fie spânzurat. Franţa devine republică!

- Paşa Hassan este rugat de Mihai să lupte ei amândoi, dar el fuge mişeleşte şi se luptă prin intermediul oştilor.

- Întâmplările povestite s-au petrecut vara trecută, mai exact într-un sătuleţ oarecare.

- Aşa cum arată Ion Creangă, în familiile de ţărani bărbaţii erau numai nişte termeni ajutători asupriţi de femei.

- Mircea cel Bătrân stă la un discurs cu Baiazid. Acesta îl primeşte cu obrăznicie şi-l face în tot felul ca pe o albie de porci.

- Poema "Mioriţa" circulă pe bază orală, adică nu a fost scrisă din motive tehnice.

- În codru, acolo unde românul şi-a aflat totdeauna un sprijin, îşi va găsi şi tânăra fată fragii şi căpşunile ei.

-Fata de ţăran descrisă de George Coşbuc este o realitate palpabilă.

- Cei care comit greşeli sunt penibili de pedeapsă.

- Primavara e cald şi păsărelele se întorc din ţările călătoare.

- Datorită geniului său, Ion Creangă a ajuns să fie tradus în toate colţurile ţării şi chiar peste hotare.

- Spre deosebire de tragedie, într-o comedie deznodământul se termină de obicei vesel.

- Atunci când un Aprod Purice îi dă calul său, acesta se face movilă pentru ca mai târziu să ajungă boier.

- Bătrânul Dan traieşte într-o peşteră care-i dă un aspect grotesc.

- Tipătescu se purta cu nevasta lui Trahanache aşa ca şi cum ea n-ar avea soţ. Îi trimite scrisori de amor, vorbesc amândoi ca nişte îndrăgostiţi şi aşa mai departe.

NATO ŞI ROMÂNII

A fost odată ca niciodată, un conducător care de n-ar fi fost, bine ar fi fost.

La urechea sa, şoptea zilnic un mare sfătuitor de taină, care era zice-se istoric de-adevăratelea. Şi atât de multe îi şoptea, şi atât de multe îl învăţa, încât, în timpul domniei sale, multe din comorile aces-tui popor, lăsate de la strămoşii daci au luat drumul occiden-tului, iar cele ce au rămas, neputând fi transportate din pricina greutăţii, au rămas pradă indolenţei şi indiferenţei supuşilor Mai Marelui peste popor.

De la o vreme, roata istoriei democratice s-a întors şi istoricul nostru cu pricina nu a mai avut cui şopti şi s-a apucat să vorbească singur chiar şi neîntrebat. Şi nu că ar vorbi e baiul, că vorba este liberă acum că tot e democraţie. Baiul cel mare este ce vorbeşte. Citiţi şi dumneavoastră ce scoase pe gura-i aurită ditamai istoricul într-o emisiune televizată:

Citat dintr-un mare istoric contemporan:

"De la retragerea aureliană din Dacia şi pâna acum la primirea în NATO, poporul din spaţiul actual al ţării noastre nu a avut niciodată o umbrelă atât de protectoare în contextual internaţional."

Stop joc. Blocaj total. Adică romanii cotropitori şi jefuitori, vin, ne ocupă, cară tot ce e de cărat la Roma, îşi dechid umbrelele şi la umbra binefăcătoare şi protectoare o pun de-un viol sau mă rog, după caz, de-o convingere cu femeile dace care săracele, mă înţelegeţi, duceau lipsă după căsăpirea bărbaţilor virili care erau dacii, dând naştere poporului român. Păi dacă istoricul nostru are dreptate, să facă o asemenea comparaţie, atunci, „Români, vă ordon!": FERIŢI-VĂ MUIERILE că vine NATO cu umbrela şi urmaşii urmaşilor noştri se vor certa tare de tot la capitolul originea poporului natoromân.

...dacă are, noi nu avem de ce să ne supărăm! *Malus Dacus*

Leonard VELCESCU *(Sorbonne, Paris)*

«REPREZENTÃRI» STATUARE ALE REGELUI DECEBAL

Pentru prima dată, o posibilă identificare a regelui Decebal a fost dată de Emil Panaitescu [1], în anul 1923, care considera că un bust (începutul sec. II d. Hr.) de nobil dac conservat la Muzeul Vaticanului reprezintă suveranul dac. Această încercare de a demonstra că «por-tretul» lui Decebal ar fi reprezentat şi în *ronde-bosse* este de talie şi nu lipsită de interes [2].

Această sculptură a fost descoperită în cursul anului 1822, în Forul lui Traian de la Roma, de către guvernul francez care a întreprins săpături arheologice cu autorizaţia papei Pio VII.

Bustul şi gâtul au fost restaurate; înălţimea totală este de 1,05 m, numai capul măsoară 0,60 m ; bustul-suport este modern, ca şi o parte din sprânceana stângă, parte din barbă. Expresia acestui personaj este naturală, realistă, privirea dreaptă, pătrunzătoare şi ageră, dându-i aspectul unui bărbat cu o mare hotărâre de sine. El poartă barba scurtă, îngrijită, mustaţă bine «desenată», pometii uşor proeminenţi, nasul este drept, nările relativ largi, arcadele şi sprâncenele sunt mari, arcuite, bine proporţionate cu restul, gura este potrivită, buza de jos este puţin mai groasă decât cea de sus, forma bărbiei este ovală, disimulată de barba sa. Toate aceste caracteristici îi dau înfăţişarea unui om inteligent şi cult. Capul este acoperit de boneta dacică (*pileus*), cu moţul aplecat înainte. Acest impozant bust este păstrat în galeria numită «*Braccio Nuovo*», în Muzeul Vaticanului din Roma, sub numărul de inventar 127 (fig.1).

Comparând, acest bust de la Vatican cu « portretele » lui Decebal de pe basoreliefurile Columnei lui Traian, asemănările sunt evidente. Dar, trebuie totuşi ţinut cont că nu toate aceste reprezentări de pe Columnă sunt în stare bună. Dintre figurile lui Decebal de pe Columnă, cea mai bine conservată, pentru un mai bun studiu de observare, este aceea din «scena» XXIV – confruntarea de la *Tapae*, care, după toate probabilităţile, l-ar reprezenta pe regele Decebal [3]. Figura nobilului dac de la *Braccio Nuovo* prezintă multe asemănări cu profilul de la *Tapae*: forma capului, forma frunţii, forma sprâncenelor, urechea, perciunii, pometii, nasul, gura, barba (fig. 2).

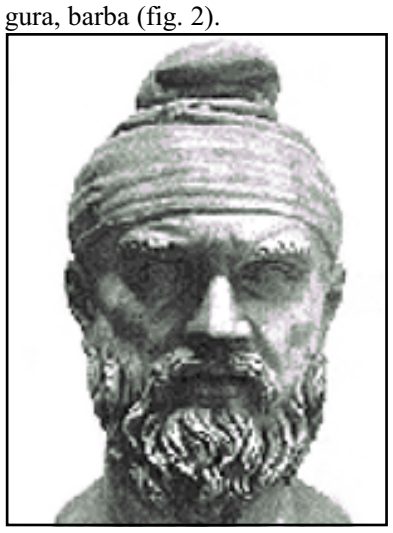

Fig. 1. Bustul de la *Braccio Nuovo* din Muzeul Vaticanului (foto autorul).

Fig. 2. Columna lui Traian « scena » XXIV (*Tapae*); Detaliu după Florea Bobu Florescu, *Die Trajanssäule,* Bukarest-Bonn, 1969.

Dintre numărul însemnat de statui reprezentând personaje dace, o altă sculptură (începutul sec. II d. Hr.) de nobil dac, având o statură şi o noblete impresionantă, mi-a atras în mod deosebit atenţia. Ea face parte din aşa zisa categorie de statui monumentale ce imortalizează figuri de Daci, în porfir roşu-vişiniu care se găsesc la Florenţa. Mai precis spus, statuia care ne interesează împodobeşte astăzi una dintre cele mai frumoase şi cunoscute grădini (ce aparţine palatului *Pitti*) din Florenţa, Italia, numită *Giardino di Boboli* [4] (fig. 3). Această sculptură străjuie împreună cu o alta, reprezentând tot un Dac, dar cu capul descoperit (*comatus*), de o parte şi de alta a aleii care porneşte de lângă marele portic al parcului din imediata vecinatate a palatului *Pitti*.

Fig. 3. Statuia din *Giardino di Boboli* la Florenţa (foto autorul).

Statuia este sculptată în porfir roşu-vişiniu închis cu o granulaţie destul de mare (feldspat), albă cenuşie, capul şi partea inferioară a braţelor sunt din marmură, creându-se astfel o frumoasă şi armonioasă « simbioză » între porfir şi marmura albă. Înălţimea ei totală este de aproximativ 2,20 m. În decursul timpului, i-au fost făcute o serie de restaurări şi completări: la cap, partea inferioară a braţelor până la încheietura mâinii, şi la vârfurile de la picioare. Capul se prezintă într-o stare relativ bună fiind legat de corp printr-un gât modern. Nobilul poartă caciula dacică (pileus), chipul său este încadrat de o barbă puţin alungită. Costumul său, specific dacic, înveşmântă personajul cu o mantie lungă ce-i depăşeşte genunchii, prinsă pe umărul lui drept cu o fibulă în formă de disc, pantaloni largi, legaţi în jurul gleznelor cu ajutorul şireturilor de la «opinci» (opinca - încălţăminte la Daci).

Această statuie este menţionată pentru prima dată pe la începutul secolului al XVI-lea la Roma, în colecţia din Palazzo Valle-Capranica. Pe urmă, în 1584 ea a fost cumpărată, cu colecţia de antichităţi a cardinalului Della Valle, de către cardinalul Ferdinando de Medici. Aceste antichităţi au fost, bineînţeles, expuse în Villa Medici, şi fără îndoială, printre acestea se găsea de asemenea şi acest nobil dac. După unele mărturii, în anul 1785 [5] sau în 1788 [6] sculptura intră în colecţia din Palazzo Pitti, ca apoi în anul 1819 [7] ea să fie adusă în Giardino di Boboli. Toate aceste însemnări nu ne transmit deloc data şi locul unde a fost descoperită statuia.

Din punct de vedere compoziţional, sculptura de la Florenţa se aseamană cu Dacii din porfir roşu de la Muzeul Louvre din Paris [8]. În ceea ce priveşte datarea, analiza stilistică şi analogiile, susţinute şi de o serie de informaţii istorice, indică perioada aproximativă cuprinsă între anii 107 şi 115 d. Hr [9]

Privind cu multă atenţie capul sculptat al nobilului dac de la Florenţa, am constatat o mare asemănare cu cel conservat la Muzeul Vaticanului, din sala numită Braccio Nuovo, nr. 127. Comparând cele două «portrete», am observat cu o mare uimire că trăsăturile lor se aseamănă foarte mult, pentru a nu spune că sunt chiar identice: forma capului la fiecare dintre cele două sculpturi şi felul de a purta caciula (pileus) prezintă similitudini. Observând mai în detaliu, se vede că pliurile formate de cele două căciuli sunt aceleaşi, iar părţile neacoperite (ale capetelor), în spate şi la frunte, sunt egale ca suprafaţă şi distanţă. Pe urmă, forma urechilor, a sprâncenelor uşor arcuite şi puţin încruntate, proeminenţa pometilor, lungimea şi forma nasului, gurile încadrate de mustăţile şi bărbile «tunse» în acelaşi fel, sunt aceleaşi.

Se poate deci costata că asemănările între cele două «portrete» sunt atât de mari încât nu pot trece neobservate. Prin urmare, se poate afirma că cele două capete de nobili daci sculptate în marmură, respectiv cel al statuii din Giardino di Boboli la Florenţa şi cel al bustului de la Vatican, ne prezintă în fond una şi aceeasi persoană. Această identificare devine şi mai interesantă prin faptul că un al treilea cap al unui nobil dac (începutul sec. II d. Hr.), din marmură albă, conservat la Museo dell'Opera di Santa Maria del Fiore de la Florenţa, asemănător celorlalte două (Muzeul Vaticanului şi Giardino di Boboli la Florenţa), a fost semnalat în anul 1992 de Gabriella Capecchi. Locul unde a fost desco-perită această sculptură este necu-noscut. În anul 1587 este semnalată pe faţada di Santa Maria del Fiore la Florenţa. Dimensiunea capului de la nivelul bărbiei până la vârful căciulii (pileus) este de aproximativ 0,45 m (fig. 4). Chiar dacă această operă antică este foarte deteriorată, datorită faptului că a fost expusă timp îndelungat la exterior, se pot vedea încă trăsăturile ei care sunt asemănătoare cu cele ale sculpturilor de la Muzeul Vaticanului şi de la Giardino di Boboli [10]

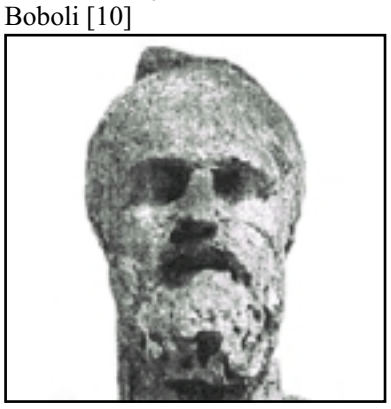

Fig. 4. Cap de nobil dac conservat la *Museo dell'Opera di Santa Maria del Fiore* din Florenţa (foto autorul).

În această situaţie, se poate pune întrebarea: de ce oare au fost sculptate trei statui de nobili daci reprezentând una şi aceeaşi persoană, lucru nemaiîntâlnit până acum? Răspunzând la această întrebare se poate deduce că acest personaj este un foarte important nobil dac, însuşi regele Decebal. Ipoteza noastră ar fi una din cele mai plauzibile explicaţii ale enigmei (fig. 5, I-XI).

Fig. 5 I-IV. Detalii: (I) Roma, Columna lui Traian, «scena » XXIV (după Florea Bobu Florescu); (II) Muzeul Vaticanului, sala *Braccio Nuovo* (foto autorul); (III) Florenţa, *Giardino di Boboli* (foto autorul); (IV) Florenţa, *Museo dell'Opera di Santa Maria del Fiore* (foto autorul).

Fig. 5. Detalii: (V) Muzeul Vaticanului, sala *Braccio Nuovo* (foto autorul); (VI) Florenţa, *Giardino di Boboli* (foto autorul); (VII) Florenţa, *Museo dell'Opera di Santa Maria del Fiore* (dupa Gabriella Capecchi).

Fig. 5. Detalii: (VIII) Roma, Columna lui Traian, «scena» CXLIV (după Florea Bobu Florescu); (IX) Muzeul Vaticanului, sala *Braccio Nuovo* (foto autorul); (X) Florenta, *Giardino di Boboli* (foto autorul); (XI) Florenta, *Museo dell'Opera di Santa Maria del Fiore* (foto autorul).

SFATUL MEDICULUI

de dr. LIVIU GEORGESCU

1. Bolile de inimă

Bolile de inimă se împart în boli congenitale, adică boli cu care te naşti şi boli dobândite. Bolile congenitale pot fi defecte în structura inimii (pereţii şi valvele inimii) care se pot corecta spontan, prin chirurgie, în copilărie, sau prin chirurgie, mai târziu. Bolile dobândite pot fi idiopatice (fără cauză), cum ar fi boli ale muşchiului cardiac ce duc în timp la insuficienţă cardiacă şi aritmii.

Febra reumatică, frecventă în România, ce ducea la boli valvulare aproape că nu mai există în America de Nord. Cea mai frecventă cauză de boală cardiacă în prezent este boala cardiacă ischemică sau boala coronarelor, arterele care irigă inima. Acestea se îngustează datorită depunerilor de colesterol şi muş-chiul cardiac suferă de pe urma deprivării de oxigen. Dacă procesul e lent, pacientul poate să nu aibă nici un simptom şi boala poate fi descoperită mai târziu. Aceasta se explică prin dezvoltarea unei circulaţii colaterale care irigă inima prin aceste derivative. Consecinţele simptomatice ale obstrucţiei lente pot fi: dureri de piept de obicei în zona retrosternală sau în zona inimii, caracteristic sub forma unei presiuni sau gheare, uneori iradiind către umărul stâng, gât, mandibulă, mâna stângă, uneori cu amorţeli în mână. Aceste dureri pot ţine de la secunde la minute şi răspund de obicei la nitroglicerină. Apar de obicei la un efort de aceeaşi mărime. Dureri peste jumătate de oră reprezintă ori un infarct miocardic ori dureri de altă natură. Durerile atipice, care nu au caracteristicile de mai sus nu trebuie ignorate, mai ales la cei cu factori de risc cardiaci. Dacă obstrucţia coronariană progresează, nedetectată, duce în timp la compli-caţii: slăbirea muşchiului cardiac, insuficienţa cardiacă, prezentându-se cu dificultate în respiraţie, umflarea picioarelor şi a ficatului în cazurile mai severe. Alteori se produc aritmii care pot fi simţite sub forma palpitaţiilor. Alteori nu se simt. Dacă palpitaţiile sunt rapide, mai ales dacă sunt neregulate şi de lungă durată, produc respiraţie grea, dureri de piept, transpiraţii reci, ameţeală până la pierderea conştienţei, convulsii, comă şi chiar moarte. Uneori moartea se produce subit. Când astuparea arterelor inimii se produce brusc, de obicei prin ruperea plăcii de colesterol şi sângerare cu forma-re de cheaguri care astupă lumenul arterial, apar dureri de piept. Dacă obstrucţia e incompletă, de obicei apare aşa numita angină instabilă, simptomele pot ceda şi reapărea chiar la repaos. Când astuparea arterelor e rapidă şi completă se produce infarctul miocardic.

În ambele cazuri internarea de urgenţă e obligatorie. Timpul e un factor de cea mai mare importanţă. Dacă obstrucţia e eliminată la timp, de obicei sub 4 ore de la apariţie, muşchiul inimii poate fi salvat. Şansele scad cu trecerea timpului şi după 10-12 ore nu se mai poate face nimic, infarctul miocardic e ireversibil. Tratamentul de urgenţă pentru destuparea arterelor poate fi făcut cu medicamente trombolitice, care dizolvă cheagul şi subţiază sângele, prin dilatarea dinăuntru a arterelor, sau prin chirurgie cardiacă, by-pasarea prin crearea unui pod peste obstrucţie. Ultimele două tratamente se aplică şi în cazuri neurgente împreună cu tratamentul medicamentos cu betablocante selective şi de subţiere a sîngelui cu: aspirină, plavix, heparină, cumadină. Aritmiile dispar dacă ischemia este eliminată. Alteori se pot trata cu anti-aritmice dacă sunt simptomatice şi/sau au anumite caractere maligne. Pacemakere şi defibrilatoare automate se pot implanta. Respiraţia grea se tratează cu diuretice, blo-cante de angiotensină şi digoxină. Hipertensiunea arterială este un factor important de dilatare a inimii şi muşchiului cardiac şi un factor foarte important pentru dezvoltarea bolii arterelor inimii. Ea trebuie tratată promt şi susţinut.

Alt factor important de boală car-diacă este diabetul, care trebuie ţinut cât mai strict sub control. Alţi factori de risc coronarieni sunt: fumatul, obezitatea, sedentarismul, vârsta (la bărbaţi peste 40-45 şi la femei peste 50-55). Colesterolul se tratează cu lipitor, zocor, pravacol. Fracţiunea LDL, colesterolul rău, trebuie ţinut sub 100 la cei cu factori de risc coronarian. Pe lângă tratamentul medical şi chirurgical, corectarea factorilor de risc este de primă importanţă: dietă pentru colesterol, evitarea cărnii roşii, dulciurilor, sării, susţinerea unui exerciţiu fizic, stopare fumatului. După caz, ecografie, teste de stress, monitorizarea inimii cu Holter pentru perioade mai îndelungate trebuie făcute în pacienţii simptomatici şi cu factori de risc. Pacienţii trebuie să considere serios toate acestea şi să coopereze total cu medicul.

2. Despre medicina preventivă

Medicina preventivă este unul din cele mai importante aspecte de sănătate şi reprezintă un element de educaţie sanitară a pacientului. În general, omul spune: „mă simt bine, de ce să mă duc la doctor". O idee greşită. Există boli care pot fi prevenite sau evoluţia lor mult îmbunătăţită, dacă sunt depistate la timp. Aşa se explică îndrumările departamentului de sănătate american care recomandă ca orice femeie activă sexual să aibă anual un examen ginecologic incluzând palparea sânilor, iar după 40 de ani, anual un examen mamografic, adică radiografia sânilor. Lunar, femeile trebuie să-şi examineze singure sânii pentru noduli şi să se prezinte de urgenţă la doctor dacă se întâmplă să gă-sească ceva suspect. Aceste meto-de ajută depistarea timpurie a can-cerelor de uter, ovare şi sân şi sal-varea multor vieţi. Cu cât cancerul e depistat mai devreme, şansele de vindecare totală sau supravieţuire mai îndelungată sunt crescute prin aplicarea metodelor combinate, de la caz la caz, de chirurgie, chimote-rapie şi radiaţii. După 50 de ani, anual, bărbaţii trebuie să aibă un examen de prostată manual şi prin sânge şi pacienţii de ambele sexe trebuie să aibă examenul care depis-tează sângele microscopic în fecale şi o colonoscopie. Din nou, cu aces-te metode se pot depista inflamaţii, infecţii şi tumori maligne sau benigne care trebuie tratate.

După menopauză, femeile trebuie să ia pastile cu calciu şi viatamian D în doze adecvate şi să aibă un test de osteoporoză care depistează densitatea osoasă scăzută şi instituirea tratamentului care să prevină fracturile osoase, mai ales de coloană şi şold. Există forme de boli care nu sunt detectate de pacient, neavând simptome, dar care sapă pe dinăuntru. Acestea se pot depista prin examen clinic şi probe de sânge periodice. Se pot depista bolile endocrine, mai ales de tiroidă şi disfuncţie a hormonilor sexuali, suferinţe ale organelor interne (ficat, rinichi), diabet şi tensiunea arterială.

Mulţi bolnavi pot avea tensiunea arterială, zahărul şi colesterolul mărite, fără nici un simptom. Deci examenul clinic şi sângele de rutină trebuie efectuate anual, mai ales cu avansarea în vârstă.

Vaccinările împotriva gripei trebuie făcute anual şi a pneumoniei la 5 ani, mai ales la vârstnici, la cei cu multe boli, diabet, imunosupresaţi. Prevenirea complicaţiilor acestor boli cronice, adică de lungă durată, se face prin controlul adecvat al colesterolului, zahărului şi tensiunii arteriale. Tratamentul acestor boli este zilnic. Medicamentele nu trebu-ie omise de loc. Dozele se ajustază de la caz la caz. Se începe cu doze mici care se cresc până când contro-lul este atins. La nevoie, dacă contro-lul nu e adecvat cu dozele maxime ale unui medicament, se adaugă unul, două sau câte medicamente e ne-voie. Mulţi pacienţi nu înţeleg că hipertensiunea arterială sau diabetul, dacă nu sunt ţinute strict sub control, pot avea efecte imediate sau îndelungate devastatoare, infinit mai mari decât efectele secundare ale medicamentelor, care sunt rare şi care dacă apar, de obicei trec când tratamentul este oprit sau ajustat. Deci cooperaţi cu doctorul, care are ani de învăţătură şi experienţă în problemele acestea şi care nu uitaţi, vă e prieten şi vrea să vă ajute !

ALUNGAŢI FUMĂTORII DE LÂNGĂ DUMNEAVOASTRĂ

Atunci când nu ştii că stând lângă un fumător inhalezi de trei ori mai multe noxe decât el, totul pare a fi normal, sau cel puţin tolerant, dar lipsa de respect a fumătorului faţă de aproapele său este ceva cronic, mai ales la noi, românii. Norii de fum care se îndreaptă asupra ta, scoşi din nările fumătorilor înrăiţi, pot să-ţi aducă suferinţă cu carul, deşi singura ta vină este că ai acceptat simpla lor companie.

Medicii spun, că atunci când "fumezi pasiv" eşti pasibil de a găzdui boli din cele mai grave, unele chiar fatale. Mii de cazuri de deces prin cancer pulmonar se înregistrează în rândul nefumătorilor, sau mai bine zis în rândul fumătorilor pasivi. Infarctul miocardic, este un alt bun vecin cu fumatul pasiv, înregistrându-se zeci de mii de decese din rândul celor ce doar stau în preajma pufăitorilor de tutun.

De copii, ce să mai spunem. Părinţi inconştienţi, suflă răul asupra lor cu nonşalanţă, ascunzându-se în spatele unor puerile măsuri de precauţie, cum ar fi, deschisul geamului sau suflatul în altă parte a fumului distrugător de sănătate.

Alinierea la standardele europene a impus României o lege care să-i protejeze pe nefumători. O lege ca multe altele, care nu spune nimic. O lege ca o barieră de cale ferată. Unii trec pe dedesuptul ei, alţii mai mari sar pe deasupra ei iar omul cinstit şi necăjit se loveşte de barieră, adică de braţul de fier al legii.

Legea a fost votată în Parlament dar dacă stai de vorbă cu un parlamentar care are ca viciu fumatul, rar scapi să nu inhalezi o apreciabilă cantitate de gudron pe plămânii tăi nevinovaţi.

Televiziunile, cu toate că au cunoştinţă de această lege, nu se sfiesc să prezinte scene în care nori grei şi dăunători de fum de ţigară se rotesc în jurul celui intervievat. Nimic rău în asta. CNA interzice violenţa, interzice pornografia şi reclama mascată, dar ignoră cu bună ştiinţă un flagel, care omoară mai mulţi oameni ca orice armă prezentată în filmele cu Van Damme.

Americanii primesc cu seninătate o lege care sugrumă şi mai mult deliciul fumătorilor de a se afişa, trăgând din ţigară acolo unde le vine mai bine. Şi culmea, o şi respectă.

Numai noi, noi românii ne suflăm unul altuia tot ce avem mai rău în noi fără a ţine cont că în faţa noastră s-ar putea afla cineva care fără vina lui se expune unor boli care nu mai au leac.

Pentru marele pas al integrării, este nevoie de un mic pas al respectului faţă de plămânul vecin, care are dreptul să respire un aer curat.

Vladimir Brilinsky

Prietena noastră MIEREA

Ca produs natural, mierea este unul din cele mai vechi şi mai eficace medicamente cunoscute. Efectele terapeutice ale mierii sunt determinate de plantele (florile) din care provine. Astfel, **mierea de conifere** are acţiune antiseptică, antiinflamatoare atât pentru căile respiratorii, cât şi pentru cele urinare.

Mierea de mentă este un tonic, antiseptic în spasme pilorice şi diskinezii biliare.

Mierea de tei este utilizată ca sedativ nervos, în tuse, insomnii şi ca antiseptic bronşic.

Mierea de trifoi este un excelent diuretic şi un bun expectorant.

Mierea de salcâm este un bun antiseptic şi calmant al tusei.

În principiu, mierea poate fi consumată ca îndulcitor, în orice combinaţie, constituind un foarte bun apărător al organismului.

Ridică cupa lui cu mied:
- «Ascultă,
Nu mi-i şti spune
ce mai face ţara
Ce Dacia se numea
- regatul meu ?
Mai stă 'nrădăcinată'n
munţi de piatră,
Cu murii de granit,
cu turnuri gote,
Cetatea-mi veche
Sarmizegetusa ?».

IARNĂ PESTE KOGAION

Aurora INOAN

E nins de-acum Ardealul.
Pământul hibernează
Trecutele-i istorii într-un
bârlog de nea,
Se-nroată roşii paseri în fiece
amiază
Peste ograda albă, tăcută,
patria.

Îngenunchează-n noapte
smeritele meleaguri,
Un osuar e ţară, la prag de
care luna
Îngăduie, sfielnic, lumina
către veacuri
Când Ion lui Burebista îi
aşeza cununa.

Departe, înspre sud, ne
străjuieşte neamul
Beteală de Crăciun Danubiul
este iară,
Un dacic brad, la poale mereu
ca în tot anul
De mii de ani aici, în munte şi
în ţară.

E nins de-acum Ardealul şi
ţara ninsă este,
Clepsidre bat în tihnă spre-o
margine de veac,
Pe lângă foc de inimi se-
nginge o poveste
De brazdă, de sămânţă, de colţ
din grâul trac.

Sarmisegetusa, ianuarie 1971

LUI BUREBISTA

Steluţa-Veturia Gherman

Te-ai întors acasă, în sfârşit,
Falnic şi de neclintit, în mantia-ţi de bronz
strălucitoare
Şi-n portul tău de dac împătimit,
Să ne aduci de la strămoşii noştri salutare.

Să îţi veghezi de-aproape strănepoţii,
Să-ndepărtezi de urbea noastră hoţii,
Să-ndemni mereu la cinste şi la muncă-
Privirea ta e apriga poruncă!

Ferecatul la scris

Volodia MACOVEI

am un demon cu nume
gheorghiţă
e îndrumat de o sumă de împăraţi
inimoşi
e un demon aparte cu fiţă
cu braţe de înger
mă rog
similare
şi ochii mai negri mai adânci mai
sticloşi

cu gheorghiţă fac drum în
sanscrită
creşte mizeria urcă pe gâtlejul uscat
al numelui tău om cu istoria mâncată
de molii
creşte mizeria
fluture de noapte arată cât eşti de
frumos căutând lumina în această
simplă neagră
mocirlă

în greacă în verbe plimbate
de-acum doar de moşi
cu gheorghiţă-mpart dramul
de pită
înfulecat mă cotrobăi gramatic
dar rămân încă negru aburcat peste
iris în
ochii sticloşi

am un demon gheorghiţă cel prost
şi plecat
dăscălia din dânsul m-a destins
ori la scris ori la pat

Născuţi în calea răutăţilor

de Mircea Eliade

Printre neamurile fără noroc, ne numărăm în frunte noi românii (…). Istoria neamului românesc n-a fost decât o lungă, necontenită, halucinantă hemoragie. Ne-am alcătuit într-un uragan şi am crescut în vifor. Popor de frontieră luptam şi muream pentru toţi. Muream mai ales, plătind miopia şi neghiobia altora.

(…) Istoria neamului românesc este alcătuită din atâta sânge şi atâta nenoroc datorită în primul rând, incapacităţii Occidentului de a vedea de unde vine primejdia. Pe noi, timp de cinci secole *<<ne-a scos din istorie>>* victoria Imperiului Otoman. Timp de secole, am luptat singuri. Hărţuiam necontenit armatele turceşti, cu preţul pe care îl ştiam: traiul *<<în afara istoriei>>*.

Istoria se făcea în Apus, fără noi, dar datorită sângelui nostru. Occidentalii nu şedeau nici ei cu mâinile în sân, ci se luptau: dar se luptau între ei.

(…) Civilizaţia noastră ţărănească se adaptase nivelului vegetal la care se redusese istoria. Aşezările româneşti dispăreau şi reapăreau cu aceeaşi ireluctibilă, misterioasă încăpăţânare a vegetaţiei. În timpul acesta la o mie, două de kilometri, spre Apus, se înălţau catedrale, se îmbogăţeau castele, se înfrumuseţau mânăstiri şi oamenii aveau prilejul, măcar la răstimpuri, să citească pe sfinţi, pe teologi şi pe poeţi. Să înţeleagă că sunt oameni şi să se bucure că trăiesc omeneşte – iar nu ca fiarele sălbatice prin munţi şi păduri, ca strămoşii noştri, care nu aveau altă vină decât aceea de a se fi născut în calea răutăţilor."

Eminescu şi ideea descendenţei noastre dacice

de Dan Ion Predoiu

Lui Eminescu, în timpul vieţii, nu i-au fost admise la publicare nici una dintre poeziile care făceau referire explicit la originea dacică a poporului român, la Dacia, la Decebal, la Burebista, la Zalmoxe.

Poeziile lui Eminescu, cu referire la daci i-au fost publicate abia după moarte, începând din 1903, după ce în 1902, Titu Maiorescu a depus la Academie manuscrisele reţinute de el, cuprinse în 42 de caiete şi 15.000 de pagini.

Eminescu, în peregrinările sale de la Viena şi Berlin a fost printre primii care a luat cunoştinţă de clarificarea confuziei dintre termenul de "got" şi cel de "get" din lucrarea "Getica" lui Iordanes care, la anul 551 e.n., din cauza prigoanei împotriva a tot ce era de "origine dacică", a atribuit cu bună ştiinţă "fabuloasa istorie a dacilor" goţilor, care la acea dată erau mai marii zonei peste Dacia şi tratau de la egal la egal cu romanii.

Convingerea lui Eminescu asupra originii noastre dacice apare clar în poeziile "Memento mori" (1872), "Odin şi poetul" (1872), "Sarmis" (1881), "Gemenii" (1881), precum şi în piesa de teatru "Decebal", toate publicate după dispariţia poetului.

În articolul "Labirintul istoriei noastre", Eminescu spune:

"Era un popor brav acela care a impus tribut superbei împărătese de armură a lumei: Roma. Era un popor nobil acela a cărui cădere te împle de lacrimi, iar nu de dispreţ şi a fi descendentul unui popor de eroi, plin de noblеţă, de amor de patrie şi de libertate, a fi descendentul unui asemenea popor n-a fost şi nu va fi o ruşine niciodată".

Astăzi se ştie că Peninsula Italică a fost populată începînd din sec. XIX î.e.n.; XII î.e.n. şi VIII î.e.n. de importante mase de oameni, deplasate din zona Dunării de mijloc şi din Balcani.

În perioada stăpânirii romane, în Dacia, dacii subjugaţi s-au răsculat de 16 ori în cei 164 de ani de ocupaţie.

Nu s-a întâmplat nicăieri în lume ca cei veniţi să-i facă pe localnici să renunţe la limba lor proprie, chiar dacă au stat gard în gard cu aceştia cum au stat ungurii şi saşii cu românii în Ardeal, iar limba localnicilor să nu se mai vorbească nicăieri, oricât de aspre ar fi fost represiunile noilor veniţi. Vezi ce se întâmplă azi în lume, în cazuri similare.

Oare nu spune destul de clar Rufus Festus (sec. IV e.n.) contemporan cu Eutropius, care consemnează la anul 372 e.n. în "Scurtă istorie a poporului roman", următoarele:

"Traian i-a învins pe dacii lui Decebal şi a transformat în provincie romană teritoriul Daciei de dincolo de Dunăre... dar în timpul împăratului Gallienus ea a fost pierdută, iar Aurelian, după ce i-a mutat de acolo pe romani, a creat două Dacii (Ripensis şi Mediterana n.r.) în regiunea Moesiei şi a Dardaniei".

În articolul "Materialuri etnologice privind în parte şi pe dl. Nicu Xenopolus", altul decît istoricul, Eminescu spune:

"M-am convins că acea ură în contra trecutului, acea aruncare în apă a tuturor tradiţiilor, acel abis creat între trecutul de ieri şi prezentul de azi nu e un rezultat organic şi necesar al istoriei române, ci ceva fatidic şi artificial".

În alt articol "Distinguendum est" (1881), Eminescu face o analiză dură asupra celor care s-au repezit în zilele lui să preia funcţiile de conducere ale ţării: "Totul trebuie smuls din mîna acestor oameni c-o înnăscută incapacitate de-a pricepe adevărul şi lipsiţi de posibilitatea patriotismului: totul trebuie dacizat oarecum de acuma-nainte".

Vom reuşi oare, noi românii, să trecem, de zidul artificial creat în istoriografia noastră de cucerirea şi stăpânirea romană în Dacia, pentru a ne pune în valoare întreaga istorie multimilenară de la începuturile locuirii pelasgilor şi dacilor pe meleagurile noastre anterioare plecării primelor populaţii autohtone spre Peninsula Italică?

Prefectul de Hunedoara şi Ministrul de Interne au bătut palma

Prefectul judeţului Hunedoara, Aurelian Serafinceanu şi ministrul de Interne, Ioan Rus promit că zona cetăţilor dacice va fi curăţată de infractori...

După ce, mai bine de un an de zile, presa locală din judeţul Hunedoara l-a tot bătut la cap pe prefectul de Hunedoara să-i sprijine pe politiştii care aleargă zi şi noapte pentru a-i prinde pe căutătorii de comori, după solemne promisiuni făcute de prefect că le va aduce un ARO, iată că ultima strigare s-a petrecut acum câteva zile: Ministrul de Interne Ioan Rus, cu treburi prin Judeţ, s-a întâlnit cu presa. Una din întrebări a fost cea legată de dotarea şi de sprijinul acordat poliţiştilor de la patrimoniu. Promisiune scurtă, dar fermă: **„Am sprijinit şi vom sprijini eficient munca de combatere a braconajului arheologic”.**

Nu am aflat cum, dar am apreciat poziţia mai tranşantă decât a predecesorului său Dudu, care, săracul, confunda marfa cu ambalajul şi Regia cu Ulpia Traiana, şi invers.

La auzul unei asemenea promisiuni, prefectul Aurelian Serafinceanu şi-a adus aminte că şi el a promis, la rândul său, un ARO, dar a cam uitat, sau timpul a trecut prea repede pentru domnia sa şi nici una, nici două, şi-a dat un nou termen pentru rezolvarea acestei probleme.

Luna februarie îi va găsi pe poliţişti încălţaţi cu un „Aro de să stea pisica în coadă” şi kosonarii să facă pe ei de frică. Mai aşteptăm până în februarie, că n-o fi foc! Dar după ce această promisiune s-a făcut bătând palma faţă de ministrul de Interne, nu prea mai e loc de întoarcere. În caz contrar, de Mărţişor, domnul prefect va primi cu siguranţă, atârnat de firul bicolor, nasul lui Pinocchio. Dar, dacă îi vom vedea pe apărătorii legii bătând drumurile de munte cu maşina de teren, şi nu cu talpa, vom scoate colopul din cap şi sincer vom spune: „Să ne trăiţi, domn’prefect !”.

Dacia există din nou, oficial!

La aproape două mii de ani de la moartea ultimului rege al statului dac, Decebal, Dacia există din nou, din punct de vedere oficial. Regiunea de dezvoltare V Vest a României, formată din judeţele Hunedoara, Arad, Timiş şi Caraş-Severin a primit numele de Regiunea Dacia-Banat.

Mitul schimbării numelui regiunii de dezvoltare este unul pragmatic, care ţine de relaţiile externe pe care, în cadrul cooperării regional-euro-pene, regiunea le are cu alte regiuni ale Europei. Există deja o convenţie de parteneriat cu Regiunea Alsacia. Un nume sec, precum Regiunea V Vest nu delimita defel geografic, nu identifica regiunea.

Dacă motivul schimbării denumi-rii ţine de domeniul practicului, alegerea numelui ţine de suflet. Cum regiunea are în componenţă toate cele trei judeţe ale Banatului, era firesc să se folosească numele. Judeţul Hunedoara, care plăteşte dintotdeauna tribut situării sale la marginea de sud-vest a Ardealului, a fost încorporat, volens-nolens, în această regiune. Numai că, dată fiind importanţa sa, trebuia să se regăsească şi în noua denumire a Regiunii. Astfel, la iniţiativa preşedintelui Consiliului Judeţean Hunedoara, dr. Mihail Rudeanu, s-a acceptat denumirea de Dacia-Banat. În acest fel, toate cele patru judeţe componente sunt reprezen-tate şi în denumirea regiunii.

Dr. Mihail Rudeanu, preşedintele Consiliului Judeţean Hunedoara

Noua denumire a intrat în vigoare la 1 ianuarie 2003 şi consfiinţeşte în acest fel reapariţia oficială a Daciei, ca leagăn şi centru al întinsului stat dac. Partidul de guvernământ, PSD, doreşte şi face paşi mari spre o regionalizare a României în perspectiva descentralizării şi adaptării la cerinţele integrării europene.

Pe harta propusă a regiunilor figurează printre cele opt regiuni şi Regiunea V Vest, actuala Dacia-Banat. Există semnale clare, din interiorul PSD, că se va păstra denumirea şi pentru noua entitate de organizare teritorială. Astfel că, după ce va deveni realitate regionalizarea României, vom avea regiunea Dacia-Banat şi guvernatorul regiunii Dacia-Banat. Cum românii sunt predispuşi la prescurtări, suntem convinşi că în scurtă vreme regiunea va prelua modelul altor judeţe (ex. Bistriţa-Năsăud, care uzual se pronunţă Bistriţa) şi va fi cunoscută sub denumirea de Regiunea Dacia. Iar, guvernatorul va fi guvernatorul Daciei.

Despre toate aceste lucruri l-am rugat să ne vorbească pe dr. Mihail Nicolae Rudeanu, iniţiatorul şi susţinătorul noii denumiri, cunoscut susţinător al reaşezării dacilor pe locul pe care îl merită în istorie:

„Am considerat normal să identificăm, să personalizăm cumva regiunea. V Vest suna foarte sec şi nu spunea nimic partenerilor. Dacia-Banat ne reprezintă. Banat pentru că există ca provincie istorică şi Dacia pentru că ţinutul Hunedoarei a fost inima, sufletul şi leagănul cultural şi spiritual al strămoşilor noştri. Strămoşi care au fost mult prea nedreptăţiţi de vremelnici istorici motivaţi de interese de moment.

Cum de la 1 ianuarie, anul acesta, a intrat în vigoare noua denumire, pot spune că Dacia există din nou oficial, pentru că, în inimile noastre, am păstrat-o dintotdeauna.”

Lucian Stanciu

Dacia Magazin

Publicaţie lunară de istorie şi cultură

Dr. NAPOLEON SĂVESCU
director fondator

Vladimir Brilinsky
redactor şef

Volodia Macovei
secretar general de redacţie

Bogdan Brilinsky
tehnoredactor

COLABORATORI
Prof. Mihaela Albu N.Y.
Columbia University
Emilia Alexandrescu N.Y.
Adrian Bucurescu
Prof. Augustin Deac
Prof.Gheorghe Iscru
Lucian Stanciu

CULEGERE
Radu Brilinsky

CORECTOR
Ema Boldur

Publicaţie editată de fundaţia
DACIA REVIVAL INTERNATIONAL
sub patronajul :
dr. DANIEL CIMPONIERU
dr. LUCIAN DAJDEA
dr. LIVIU GEORGESCU
dr. MIRCEA GOLIMBU
dr. NAPOLEON SĂVESCU
dr. NICK STOIAN

REDACŢIA:
Com. Orăştioara de Sus
sat.Gradiştea de Munte nr.147
tel/fax 0040 254 223853
e-mail nunub@mail.recep.ro
www.dacia.org
Tiparul executat la imprimeria
Media Pro *Cluj-Napoca*

Respectul de sine

Prăpastia memoriei

de Volodia Macovei

Dacă...

mersul pe jos a devenit deja o ocupaţie de familie,

dacă laptele copilului, cumpărat dimineaţa a devenit povară zilnică, atunci avem o mare problemă cu memoria.

Sunt mici amănunte de care ne legăm, deja, foarte greu.

Fiind primul număr din „Dacia magazin” ne rezervăm plăcerea de a nu avea un personaj principal asupra căruia să stăruim. Suntem, cu alte cuvinte, liberi de obligaţii. Vom aşeza, la lucru, aşadar,

memoria fiinţei istorice.

Sunt mici amănunte din viaţa noastră care pot face faţă unui astfel de subiect: Respectul de sine. *Iar micile amănunte pot da lecţii de viaţă mult mai aspre decât evenimentele mari. Din mici amănunte se nasc întrebări fundamentale care ne aduc aminte că nu am dat întotdeauna răspunsul corect. Un astfel de amănunt ar fi* prima dragoste.

Prima dragoste nu este încleiată de şprinţul maturităţii, nu are reguli, nu cunoaşte genealogia vecinilor şi se aminteşte numai datorită unor facultăţi speciale, din interior.

Prima dragoste nu poate fi cenzurată de variaţia perpetuă a regulilor, ea are miros de bilețel aruncat pe sub bancă şi sunet asemeni abia înţeles.

Prima dragoste ar putea fi singurul adevăr imposibil de trucat din viaţa noastră. Tocmai de aceea, prima dragoste rămâne neîmpărtăşită, e greu de definit şi, pe cât posibil, rămâne bine ascunsă.

Poate că prima dragoste nici nu există. E numai povestea unei vieţi pe care, dacă n-am fi trăit-o acum, am fi făcut-o să fi fost trăită... Cu altă ocazie!

Ori poate prima dragoste este recuperarea adevărului despre ***propria fiinţă istorică****.*